

บทนำ

“สวยมากเลย น้องไอลานีออกแนวตัวเล็ก สเปกผู้ชายซัดๆ ไม่คิด
เข้าวงการจริงๆ เหรอ พี่รับรองดั่งนั้นๆ”

เมกอัปอาร์ทิสต์ประจำช่องสกายเน็ตเวิร์ค ซึ่งเป็นสถานีวิทยุโทรทัศน์
ที่เป็นธุรกิจของครอบครัวฝั่งบิดาเอ่ยขึ้น ซึ่งสินทรัพย์มูลค่ามหาศาลนี้
หม่อมราชวงศ์ศศิณีภา นาดล ผู้เป็นย่าฝาฟันต่อสู้กับเหล่าญาติมิตรของ
เจ้าสัวอนันต์ผู้เป็นปู่มาเลือดตาแทบกระเด็น

ตอนที่ท่านเสียชีวิตลง พี่น้องต่างก็อยากเข้ามาซุบมือเปิบขอมีส่วนแบ่ง
ในมรดก ทั้งๆ ที่ไม่ได้ร่วมลงมือลงแรงก่อร่างสร้างอะไรด้วยกันมา ดีที่
คุณย่าแข็งแแกร่งพอที่จะจัดการพวกเหลือบไร อาจจะเพราะท่านเป็นคนเอา
จริง แถมยังมีราชสกุล ‘นาดล’ ซึ่งเป็นราชสกุลก่อนสมรสหนุนหลัง ทำให้
พี่น้องที่ตีแต่ดูดเลือดของเจ้าสัวอนันต์ผู้เป็นสามีแพ้พ่ายไป จากนั้นคุณย่าก็
เลี้ยงบิดาหล่อนซึ่งเป็นลูกชายคนเดียวเพียงลำพัง

‘สุรียัน’ หน้าตาหล่อเหลาเอการตั้งแต่แรกเกิด มีพื้นที่ในวงการบันเทิง
รับบทเป็นพระเอกตั้งแต่อายุยังไม่ถึงยี่สิบปี จนตอนนี้ในวัยหกสิบ สุรียัน

หรือ ‘คุณฤกษ์’ ก็ยังเป็นเดือนค้างฟ้า เป็นพระเอกรุ่นใหญ่ที่ความหล่อไม่เสื่อมคลายไปตามกาลเวลา เป็นนักแสดงมากความสามารถที่มีรางวัลการันตี มีแฟนแท็กติดหู #พ่อก็คือพ่อ มีแฟนคลับติดตามทั้งในและนอกประเทศ แต่กลับไม่มีปัญญาปกครองชีวิตสมรส ทำให้ต้องเลิกรักกับมารดาของโลลาลิธไปตั้งแต่หล่อนอายุเกือบสองขวบ ในขณะที่พี่สาวฝาแฝดทั้งสองคนอย่างเพียงรู้้งกับเพียงดาวที่มีวัยมากกว่าน้องเล็กถึงแปดปีโตพอที่จะเลือกได้แล้วว่าจะอยู่กับใคร สุริยันได้รับเลือกจากเพียงรู้้ง ลูกสาวฝาแฝดคนพี่ ส่วนเพียงดาวขออยู่กับจันทร์เจ้า ด้านโลลาลิธที่ยังเล็กเกินกว่าจะตัดสินใจได้ อีกทั้งยังเป็นที่ต้องการของทั้งพ่อทั้งแม่ หม่อมราชวงศ์ศศิณีภา จึงเข้ามาช่วยไกล่เกลี่ยหาทางออกให้ลูกคนเล็กสุดอยู่บ้านพ่อสามคืน บ้านแม่สามคืน และมาอยู่บ้านคุณย่าอีกหนึ่งคืน

“ขอบคุณค่ะ แต่โลลาไม่ชอบ” ด้านสาวสวยคนเล็กสุดของ ‘นาดล’ ตอบรับ แต่หน้าแทบจะไม่ยิ้ม วันนั้นที่ต้องมาที่อาคารหลายสิบชั้น ซึ่งเป็นที่ทำงานของคุณย่าก็เพราะต้องถ่ายคอลัมน์นั้นดลัมภาษณ์ลงนิตยสารเนื่องในเทศกาลวันพ่อ คิดแล้วก็รู้สึกว่าการลวงสังคมนั้นดี ภาพครอบครัวรักกันจี๋จำสามัคคีกันไปหมดที่บ้านหล่อนแสดงออกดูจวมปลอม จนแม้แต่ตัวโลลาลิธเองที่เป็นหนึ่งในตัวแสดงหลักยังไม่คิดอยากจะเชื่อ ไม่ต้องไปพูดถึงการเข้าวงการบันเทิงอย่างที่พี่พู่ ชมพูนุทเพิ่งเสนอ อันที่จริงก็ไม่ใช่คนแรก เรียกว่าร้านที่จะฟังเพราะต่อให้ไม่ได้สวยเด่นอย่างพี่สาวคนโต หรือจะดูเยือกเย็นเป็นผู้ดีอย่างพี่สาวคนที่สอง แต่ โลลาลิธ นาดล ลูกสาวคนเล็กของคุณฤกษ์ สุริยัน พระเอกอันดับหนึ่งตลอดกาล และหลานสาวของหม่อมราชวงศ์ศศิณีภา แม่เสือใหญ่แห่งช่องสกายเน็ตเวิร์คก็หน้าตาน่ารักน่าเอ็นดูสวยเกินแบบคนตัวผอมบางร่างเล็ก ไม่ทิ้งเชื้อความหน้าตาดีของบิดาที่เป็นดาราดัง กับมารดาที่เป็นคุณหนูแสนสวยในอดีต

“จะๆ ไม่เข้าก็ไม่เข้า เตี่ยวน้องโลลารอเบ๊บนะ พี่ให้ช่างผมมาที่ซั๊บเพิ่มแล้วเข้าไปถ่ายภาพหมู่เนอะ ตอนนี้น้องดาวกับคุณรู้้งถ่ายอยู่กับคุณฤกษ์

แล้ว”

ช่างแต่งหน้าเบอร์แรกของวงการพูดถึงพี่สาวฝาแฝดทั้งสองคนที่คลอติดตามมาห่างกันเพียงไม่กี่นาทิจของหล่อน แต่หน้าตาแค้มิเค้ากัน ส่วนบุคลิกนั้นแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ขณะที่เพียงรุ่ง แผลฟุ่ที่เลือกอยู่กับพ่อเป็นคนสวยจัด แต่งตัวเก่ง เลือเสื้อผ้าหมม องค์ประกอบทุกอย่างต้องเป๊ะปังอลังการ ไม่อย่างนั้นไม่มีทางเสียหรือกที่ จะยอมออกจากบ้าน พานให้เชื่อแพชั่นนิสตาติดปลายมือส่งต่อมาถึงไลลาลินไม่มากก็น้อย ช่วงเวลาสามวันที่เป็นกรรมสิทธิ์ของบิดา เพียงรุ่งก็มักจะมารอเว เล่นแต่งหน้าทำผมชวรกันไปเดินซื้อของ ทำตัวสมกับเป็นลูกพ่อ ชอบอยู่ในสปอร์ตไลด์แสงไฟ ไม่แปลกใจหรือกที่นางจะเป็น บ.ต.บ.ก. หรือบิวตี้บล็อกเกอร์ชื่อดัง ต่างจากเพียงดาวที่อยู่กับมารดาทันทีที่ชีวิตสมรสของพ่อกับแม่จบลง ซึมซับนิสัยเรียบร้อย พูดน้อย ใจเย็นจากคุณจันทร์เจ้ามาเสียหมด แถมยังเป็นคนโลว์โพรไฟล์ ไฮโพรฟิต ทำงานสืบหอดธุรกิจของบิดาเลี้ยงซึ่งเป็นเจ้าของบริษัทรับเหมาก่อสร้างข้ามชาติที่มาตกหลุมรักคุณแม่อยู่เจียบๆ แต่ก็แทบจะขอแต่งงานทันทีที่รู้ว่าไม่มีพันธะอื่นใด ความรักสงบ ชอบความเงียบ และเกลียดความวุ่นวาย มีงานอดิเรกเป็นการท่องเที่ยวหาที่หย่อนใจ เรียกว่าถ้าไม่ใช้สามวันสามคืนที่ไลลาลินต้องสลับไปนอนบ้านแม่ เพียงดาวก็แทบจะไม่อยู่ติดบ้าน ออกหาที่หาวิวดิจๆ ถ่ายรูปสวยๆ ลงอินสตาแกรมจนน่าตามไปเที่ยวอยู่หลายที่ แต่บางทีสาวน้อยวัยยี่สิบปลายๆ ก็ต้องขอบายเพราะดูลำบากลำบากเกินไป

“แล้วคุณย่าไปไหนแล้วล่ะ”

ลูกสาวคนเล็กสุดของสุริยันหันซ้ายหันขวา ก็เมื่อก็คุณย่าเป็นคนเดินมาส่งหล่อนเองที่ห้องแต่งหน้า เล่นเอาที่มงานขวัญกระเจิงกันไปหมด ก็ไม่บ่อยนักที่จะได้เห็นนายหญิงแห่งสกายเน็ตเวิร์คเดินลงมาถึงห้องแต่งหน้าในสตูดิโอถ่ายทำ บางคนไม่เคยเจอตัวจริงของเจ้านายด้วยซ้ำ ขนาดชมพูนุทได้มีโอกาสสลับใช้ใกล้ชิดหลายที่ยังเกร็งจนแทบจะกลายเป็นกั้วราศีของท่าน

“คงขึ้นออฟฟิศไปแล้วมั้งคะ เอ้านี้ มาดูผมอีกทีลี ย้ำตรงนี้อีกที”

ชมพูนุททักมือเรียกหนึ่งในทีมของตนเองที่ดูเลเรื่องผมให้คนตัวผมมในร่างสูงเพียงร้อยหกสิบนิดๆ หุ่นแบบนี้ถ้าเป็นมนุษย์ปกติคงต้องเรียกว่าผมมเกินไป แต่กับคนที่อยู่ในวงการบันเทิงมาตลอดระยะเวลาการทำงานรูปร่างแบบนี้ออกกล้องเรียกว่ากำลังดีเสียวละ อยากจะชักชวนให้ลองมาทำงานในวงการกันดู อายุก็กำลังดี เรื่องกระแสต้นคงไม่ต้องพูด ก็เล่นมีนามสกุล ‘นภดล’ ต่อท้าย คงตั้งตั้งแต่ยังไม่ก้าวขา เหมือนตอนที่โลลาลิณก็เป็นที่รู้จักของวงสังคมนิฐานะหลานสาวสุดรักสุดหวงของหม่อมราชวงศ์ศศิณีภา ลูกสาวคนเล็กของพระเอกรุ่นใหญ่ และตัวหล่อนเองยังเป็นพุดดีที่นิยมกินนิยมเที่ยวจนมีคนติดตามในไอจีมากมาย เลื่อนชั้นกลายเป็นเน็ตไอดอลไปโดยไม่รู้ตัว

“ขอบคุณนะ โลลาฝากกระเป๋าวัวในนี้ได้ใช่ไหม”

เมื่อแน่ใจว่าทุกคนรุมหัวรุมหูหล่อนเสร็จ หญิงสาวก็ลุกขึ้นยื่นเต็มความสูงที่ไม่ได้มีมากเหมือนเหล่าดารานางแบบที่ตบเท้าเดินกันอยู่ในตึกนี้ แต่ก็เรียกว่าสวมส่วนชวนมอง หันไปเอ่ยขอบคุณทั้งข้างหน้าข้างผม และฝากฝังของมีค่าของตัวเอง เนื่องจากจำได้ว่ากระเป๋ามีราคาอีกสองใบในห้องนี้ก็เป็นของพี่สาวฝาแฝดทั้งสอง ซึ่งเจ้าหน้าที่ทั้งหมดในที่นี้ก็รีบปากรับคำจะช่วยดูแลให้เป็นอย่างดี โลลาลิณจึงวางใจเดินออกจากห้องแต่งตัวไป

วันนี้หญิงสาวมั่นใจกว่าทุกวันที่ต้องเจอพี่สาว ไม่กังวลว่าชุดที่สวมจะทำให้เพียงรัง พี่สาวคนโตพอใจไหม หรือจะโดนเพียงดาว พี่สาวคนรองดูว่าไม่เหมาะสมไหม เพราะทุกคนโดนบังคับให้สวมเสื้อที่สกายเน็ตเวิร์คทำขึ้นเพื่อขายในวาระวันพ่อแห่งชาติ และนำเงินไปบริจาคมูลนิธิการกุศล หญิงสาวเลยเลือกที่จะแเมตซ์กับท่อนล่างที่เป็นกางเกงยีนทรงคุณแม่แบบย้อนยุคคาดทับด้วยเข็มขัดหนังแบรนต์ดั่งเพิ่มสัดส่วนให้ร่างที่แทบจะปลิวลมได้ และสวมสั้นสูงคู่เก่งที่ไม่ได้ซื้อเอง แน่หนอนว่าคนที่จ่ายเงินให้ก็คือเพียงรัง เจ้าแม่แพชั่นที่ได้สิทธิพิเศษ มีผู้จัดการประจำร้านส่งแบบมาให้เลือกก่อน

คนอื่น แล้วเดินเข้าหาอ้อมแขนของสุริยันที่เมื่อครู่ยืนโอบบ่าเพียงรูดกับ
เพียงดาวเพื่อถ่ายภาพ ก่อนผลมาต้อนรับหล่อน

“โลลาสวยเขียวละลูก”

สุริยันยิ้มเจ้าเสน่ห์ให้ลูกสาวคนเล็ก เอ่ยปากชมโลลาลิณที่เดินเข้ามา
ในสตูดิโอถ่ายภาพ ในขณะที่เพียงดาวเดินออกจากเซตที่เมื่อครู่นั่งถ่ายรูป
กับพี่สาวฝาแฝดและบิดา เพื่อไปจูงมือน้องสาวเข้ามาเป็นส่วนหนึ่ง ขณะที่
เพียงรูดก้มมือเรียกช่างหน้าช่างผมของตัวเองมาจับความมั่นเพิ่มความงาม

“ทำไมมาช้าละ พี่โทร. ไป โลลาก็ไม่รับ”

คนที่ทำทางเรียบร้อยพุดน้อยที่สุดมองหน้าหญิงสาวที่เพิ่งพ้นวัยยี่สิบ
มาเกือบหนึ่งปี ยกมือเกลี้ยผมให้เข้าที่เข้าทางมากยิ่งขึ้น มองความงามของ
น้องสาวคนเล็กที่หล่อนคิดว่าเวลาหน้าสดก็สดใสน่ารักอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้อง
แต่งหน้าทาปาก แต่พอเห็นโลลาลิณหน้าแน่นมาแบบนี้ ต่อให้ไม่ใช้รสนิยม
ที่ชอบส่วนตัว แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่ายิ่งโตต้องยิ่งจับตาคนแน่ๆ

“หนู...”

ถ้าตอบว่าตื่นสาย แม่แก่แบบเพียงดาวคงต้องบ่นยาวแน่นอน หาวา
หล่อนไม่มีความรับผิดชอบ แต่หากจะตอบว่าคิดไม่ออกว่าจะใส่อะไรออก
จากบ้าน เพียงรูดในฐานะบิวตี้บลิ๊ทเกอร์ แพชั่นไอคอนเบอร์แรกๆ ของ
เมืองไทยได้เม่งใสอย่างไม่ต้องสืบว่าสอนอะไรไปไม่รู้จักจำ หญิงสาวเลย
เลือกที่จะตอบในสิ่งที่จะทำให้ได้อยู่ในสภาวะการณแบบนี้ แบบที่มีพ่อและ
พี่ทั้งสองคนอยู่พร้อมกัน แม้จะไม่มีแม่ให้ภาพของครอบครัวสมบูรณ์เหมือน
คนอื่นเขา แต่ก็นับว่ามากพอตัว ถ้าทำงานเสร็จเร็วจะได้อ่อนคุณย่าให้ไป
กินข้าวด้วยกัน

“หนูค่อยไม่สบายอะ”

พูดไปแล้วก็หวังว่าจากวินาทีนี้ทั้งพ่อและพี่ๆ จะต้องเข้ามาประคบ-
ประหมดยุแล ไม่ก็อาจจะถึงขั้นลากไปโรงพยาบาล ซึ่งโลลาลิณจะไม่ขัดข้อง
แม้แต่น้อย ยอมให้หมอซัก หมอถาม รัยยาแล้วโยนทิ้งที่ไหนก็ได้ ถ้าจะ

ทำให้หล่อนได้ใช้เวลาแบบครอบครัวบ้าง แต่กลายเป็นว่าสุรียันรีบบอกให้หล่อนเข้าฉากเพื่อถ่ายภาพร่วมกันพร้อมๆ กับตบบทลัทธิภาษณ์เพิ่มเติม หลังจากที่ผู้จัดการส่วนตัวของบิดาสวมรอยส่งคำตอบของทั้งสี่คนให้บรรณาธิการเรียบร้อยแล้ว แต่มีบางส่วนที่คงยังไม่ถึงใจ เจ้าของคอลัมน์นี้ถึงได้มานั่งถามเพิ่มอยู่ข้างกล้องแบบนี้ จวบจนทุกอย่างเสร็จสิ้น เพียงรู้ที่ขังไม่ได้พูดอะไรกับโลลาลิณก็เอ่ยถามน้องรักขึ้นมาอีกที

“ดีชิ้นใหม่”

แฝดคนที่ถามน้องเล็ก แต่ตามองไปที่เพ็ญดาวซึ่งสบตากันอยู่ เป็นแบบนี้มาเสมอราวกับทั้งคู่สื่อสารกันทางความรู้สึกได้

“ค่ะ”

โลลาลิณพยักหน้าหน่อยๆ ตอบพี่สาวที่หล่อนกลัวมากกว่าใครๆ แม้ว่าเพ็ญดาวจะมีบุคลิกความเป็นแม่ แต่คนนี้น้องเล็กของบ้านกลัวคือเพียงรุ่นพี่พร้อมจะแยกเขี้ยวเหวี่ยงผู้คนได้ตลอดเวลา ปากที่นิยมทาสีแดงนั้น หากจิกกัดใครขึ้นมารับรองตายเรียบทุกราย

“แน่นอน โลลาเป็นอะไร ทำไมไม่บอกพี่อี”

แฝดคนที่ถาม เมื่อวานเป็นคิวที่โลลาลิณต้องมานอนที่บ้านของบิดา ซึ่งหล่อนก็อยู่ร่วมในบ้านนั้น แต่ไม่เห็นจะมีใครรายงานวាយายตัวเล็กนี้ไม่สบายสักคน เดียวกลับไปต้องไล่เลียเลียหย่อนย้อย สิ่งที่ไม่รู้ก็ครั้งก็ที่ว่าให้คุณคุณโลลาให้ดี หากมีอะไรผิดสังเกตให้รีบโทร. รายงาน แต่นี่ละเลยกันจนน้องไม่สบายก็ยังไม่มีการรู้สักคนได้อย่างไร

“ก็เพิ่งเป็นนี่นาพี่รุ่ง”

คนอายุน้อยสุดย่นจมูก จะว่ามีเป็นร้อยเรื่องที่พี่สาวทั้งคู่ไม่เหมือนกัน แต่อาการขี้นหาเรื่องราวว่าหล่อนได้เสมอกลับเป็นหนึ่งในสิ่งที่ทั้งคู่มีเหมือนกัน นอกจากชื่อพ่อ ชื่อแม่ แล้วก็นามสกุล

“นั่นก็ไม่ต้องไปหาหมอหรืออะไรใช้ไหมคะ โลลา”

คราวนี้เป็นเสียงของสุรียันที่ก้มหน้าง่วนอยู่กับมือถือ ปล่อยให้ช่าง

แต่งหน้าตบแป้งเพิ่มเติม ก่อนจะเหลือบตาขึ้นมองลูกสาวคนเล็กอีกที แล้วจึงหันไปมองสองแฝดของเขา

โลลาลิณก็ได้แต่รู้สึกว่าคุณทั้งหมดมีพื้นที่ส่วนตัวที่หล่อนก้าวไปไม่ถึง ไม่รู้สึกเป็นครอบครัวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแต่อย่างใด

“คะ หนูดีขึ้นแล้ว นี่ถ้าเราเสร็จกันแล้ว...” ตาหวานกวาดมองอีกทีแล้วก็นั่งใจกับประโยคที่ฟังเอ๋อ เพราะที่ทีมงานกองถ่ายเริ่มเก็บข้าวของแสดงว่างานที่ต้องทำวันนี้เสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้ว ดังนั้นหากจะชวนพ่อและพี่สาวทั้งสองไปใช้เวลาร่วมกันบ้างก็คงได้ “ไปก็...”

คำพูดของหล่อนยังไม่ทันพ้นออกจากปากแดงน้ารัก ความหวังของหล่อนก็สลายไปเหมือนทุกที จนโลลาลิณไม่รู้จักบอกว่าการกำลังคันยับๆ ในหัวใจเรียกว่าชินกับความเฉาของสมาชิกในครอบครัว หรือว่าเสียใจจนชากันแน่

“นั่นไว้เจอกันนะคะโลลา พ่อมีถ่ายละครต่อ เร่งปิดกล้อง นี่กองไลน์มาตามละครคะ”

เนื่องจากละครเรื่องที่สุริยันแสดงนำและกำลังออนแอร์อยู่นั้นเรตติงดีงามขนาดที่ตามกำหนดมีสามสิบตอนปกติก็ยังคงถ่ายไปฉายไป ทางช่องซึ่งจะเป็นใครที่ไหนไม่ได้ ถ้าไม่ใช่หม่อมราชวงศ์ศศิณีภา มีคำบัญชาให้เพิ่มตอนเพื่อเรียกกระแส เดือดร้อนกันไปหมดก็จริง แต่ก็พร้อมที่จะทำ เพราะนั่นหมายถึงรายรับที่มากขึ้นจำนวนมหาศาล

“สวัสดิ์คะพ่อ ดาวก็มีประชุมที่บริษัทเหมือนกัน” เพียงดาวเอ่ยคำลา เป็นคนที่สอง นอกจากบทบาทลูกสาวสุริยัน ดาราค้างฟ้า หลานสาวหนึ่งในสามของ หม่อมราชวงศ์ ศศิณีภา นาดล หญิงสาวก็ยังสวมหมวกอีกใบเป็นลูกเลี้ยงคนเดียวของคุณแม่ทิว แบริดฟอร์ด ที่ฝ่ายนั้นทั้งรักทั้งวางใจ วางหล่อนเป็นทายาทตามกฎหมายที่สืบทอดงานในบริษัทรับเหมาก่อสร้างข้ามชาติอย่างบริษัทเจบีเอฟ ดีเวลอปเมนต์ของเธอ มีความรับผิดชอบเต็มไม้เต็มมือไปหมด

“ไปด้วยๆ เตี่ยวิ่งมึงงานต่อที่ดิเออร์เบินพอดิ” เพียงรุ่งเปิดกล้องหน้า
 ราวกับจะถ่ายเซลฟี่ตัวเอง ทั้งที่จริงๆ จะเช็คความเบ๊ะของใบหน้า แต่ไหนๆ
 ก็ไหนๆ เลยเรียกพ่อกับน้องสาวอีกสองคนให้เขยิบเข้าเฟรม ถ่ายภาพเก็บ
 ไว้ลงในไอจี คงเรียกกระแสได้ดีเหมือนกัน เมื่อได้ภาพครอบครัวแบบไม่มี
 แม่เสร็จ ก็โพสต์ลงบัญชีผู้ใช้ของตน แท็กทั้งบิดา เพียงดาว และโลลาลิณ
 เรียบร้อยก็เงยหน้าพูดกับน้องสาวที่ยืนอยู่ข้างๆ

“โลลาลิณกลับตีๆ นะ ถึงบ้านแล้วไลน์บอกพี่ด้วยละ”

เพียงรุ่งพูดเป็นคนสุดท้าย แต่หายตัวไปเป็นคนแรกทันที ก่อนที่ทั้ง
 สุริยันและเพียงดาวจะตามออกไปติดๆ ปล่อยให้โลลาลิณได้แต่ยืนมืออยู่
 กลางสตูดิโอ แบบไม่รู้ว่าจะทำอะไรต่อไปในเวลาที่เหลือของวันนี้ ได้แต่สาว
 ขากลับไปเอากระเป๋าของตัวเอง ตั้งใจว่าอย่างน้อยคุณย่าก็น่าจะมีเวลาให้
 แล้วก็ต้องเสียใจเพราะยังไม่ถึงไหน อรุณา เลขาฯ ของหม่อมราชวงศ์
 ศศิณิกาก็ถือข้าวของเครื่องใช้มารออยู่เสียแล้ว

“คุณโลลาคะ”

“คะ?” สาววัยยี่สิบห้าหน้าเหลืองหลา ไซ้ว่าหล่อนไม่เคยมาที่สกาย-
 ทาวเวอร์จนต้องให้คนมานำทางเสียเมื่อไร

“คุณหญิงมีประชุมด่วนค่ะ ผากให้ดิฉันไปส่งคุณโลลาที่รถ ท่านให้
 เรียกว่าเสร็จเรื่องแล้วจะโทร. หาอีกที”

คนที่โดนทุกคนในครอบครัวเทหมดอาลัยตายอยากจริงๆ ก็ควรจะ
 เจ็บจนชิน แต่ไม่รู้ทำไมหล่อนมีความหวังทุกครั้ง อยากจะเอ่ยปากชวนทุก
 คนทำกิจกรรมร่วมกันทุกทีที่เจอ แต่ก็ไม่เคยสมปรารถนา มีอบางหยิบมือ
 ถือออกจากกระเป๋าใบสวยของตัวเองโดยไม่รู้ว่าจะเอาออกมาทำอะไร เพราะ
 มินต์ถือคิดไม่ออก พลันก็เห็นการแจ่งเต๋อนในบัญชีอินสตาแกรมที่หล่อนได้
 รับการติดแท็กจากพี่สาวซึ่งโพสต์ภาพที่ถ่ายกันเมื่อครู่ มีคนมากดชื่นชอบ
 ภาพครอบครัวอบอุ่นมหาศาล ทำเอาโลลาลิณแค้นหัวเราะในลำคอเมื่ออ่าน
 คำบรรยายภาพ

Happy Day with my happy family

เมื่อไกลงมาอ่านคอมเมนต์ หญิงสาวก็คลื่นไส้อายากอาเจียน ทุ้มๆ ที่ยังไม่มื่ออะไรตกถึงท้องตั้งแต่เช้า มึนตึบ คิดอะไรไม่ออก จึงต่อสายหาที่พึ่งเดียวที่อยู่เคียงข้างหล่อนมาตลอดเวลาตั้งแต่เขาก้าวเข้ามาในชีวิต

“ฉันนี่” โลกาลิณทอดเสียงพร้อมๆ กับผ่นลมหายใจ “ทำไรอยู่อะ”

“กำลังจะเข้าออฟฟิศ มีไร”

ฉันนี่ ชายหนุ่มวัยยี่สิบหกเป็นเพื่อนสนิทร่วมชั้นมหาวิทยาลัยของหล่อน รู้จักกันเพราะอีกฝ่ายเป็นพี่รหัส ไซ้ แม้จะตุงงๆ แต่คนที่ถือหุ้ในผ้าบาร์ทัวเขตทองหล่อและเอกมัยคนนี้เป็นพี่รหัสของโลกาลิณที่มีวัยต่างกันถึงหกปี เพราะเจ้าตัวไม่ได้เข้ามหาวิทยาลัยทันทีที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่หก แต่มาเรียนระดับอุดมศึกษาในอีกสามปีให้หลัง เรียนอยู่ได้หนึ่งปีก็ดรอปไว้ ในขณะที่เพื่อนๆ ร่วมชั้นของฉันนี่กำลังขึ้นปีสาม เจ้าตัวถึงกลับมาเรียนปีสองในวัยยี่สิบสามปี พอดีกับที่โลกาลิณเข้าเรียนชั้นปีที่หนึ่งในวัยสิบเจ็ดปี

ถามว่าหล่อนเรียนเก่งหรือ ก็ต้องตอบว่าไม่ใช่ แต่พลังเงินของ ‘นาคดล’ นั้นยิ่งใหญ่นัก ยัดเด็กหญิงโลกาลิณเข้าสู่ระบบการศึกษาแบบอังกฤษได้ก่อนเกณฑ์หนึ่งปี เพราะคุณย่าไม่ยอมให้หลุดรุ่นจากพี่สาวฝาแฝดทั้งคู่ที่กำลังจะต้องย้ายจากตึกประถมไปฝั่งมัธยม ในขณะที่โซนเรียนของห้องอนุบาลกับเด็กประถมทั้งหมดเป็นพื้นที่เดียวกัน อย่างน้อยสองคนคงปกป้องดูแลเจ้าตัวเล็กของบ้านได้

ซึ่งก็ไม่ว่าไรโชคชะตหรือโชคร้ายที่โลกาลิณมาเป็นน้องรหัสตรงสายของฉันนี่ ความเป็นแกะดำของเด็กที่อายุน้อยกว่าเพื่อนในชั้นปีที่หนึ่ง กับคนที่อายุมากกว่าเพื่อนร่วมชั้นปีที่สองทำให้คนทั้งคู่ดึงดูดกันทันที กลายเป็นเพื่อนสนิทที่หลายๆ คนคิดว่าทั้งคู่คิดไม่เชื่อต่อกัน ทุ้มๆ ที่จริงๆ แล้วมีแต่ความบริสุทธิ์ใจ

“เพ็งเสรีจตุระ ฉันนี่ต้องทำงานหรือ”

ในขณะที่หล่อนไม่ต้องขยับตัวทำอะไรก็มีทุกอย่างมากอง แต่ฉันผู้ซึ่งกวาดมรดกมารดาที่ตรอมใจตายไปออกมาจากบ้านพ่อในวัยสี่สิบปี เอาเงินมาลงทุนเลี้ยงดูตัวเองในธุรกิจอบายมุขที่พ่อบังเกิดเกล้าของเขาบอกว่าหากคิดทำก็ใส่หัวออกจากบ้านไป ในวันนี้ฉันก็ไม่รอช้า ไม่ลังเลสักวินาทีที่จะยื่นด้วยขาของตัวเอง ก่อร่างสร้างตัวจากทุนเดิมที่มารดามีไว้ให้ ไม่แตะไม่รับเงินที่ทุกวันนี้พ่อคนที่ไล่เขาออกจากบ้านก็ยังโอนมา บริหารสินทรัพย์ จงนอกแงย ซื่อคอนโด ซื่อรถ ซื่อทุกอย่างได้ด้วยเงินตัวเอง

“ทำสิ ไม่ได้มีเหมือนสมบัติแบบโลลานะ”

ก็พูดไป เพราะเงินที่เจ้าตัวได้มาจากมรดกที่มารดาทิ้งไว้ให้เรียกว่ามหาศาล ไหนจะที่ทำงานก่อสร้างตัวในช่วงหกปีที่ผ่านมา ทำให้ฉันเป็นหนึ่งในคนที่มีเงินเยอะตั้งแต่อายุน้อย เพียงแต่ไม่ได้เปิดเผยให้ใครรับรู้

“โลลาเบื่ออะ หาไรหนุกๆ ทำกันเถอะ ฉันทำงานวันอื่นได้ไหม”

หญิงสาวอ่อนเพื่อนพลางกดปุ่มสตาร์ตรถของตัวเอง มั่นใจว่าต่อให้ฉันพูดว่ามีงานต้องทำ แต่ก็จะชวนให้หล่อนเข้าไปวอแวใกล้ๆ อยู่ดี

“ไม่ได้ วันนี่เรื่องสำคัญ”

ถ้าเป็นวันอื่นเขาอาจจะทำงานด้วยวิธีอื่น เพราะหากไม่เข้าไปดูกิจการในเวลาเปิดบริการยามค่ำคืน ฉันก็ต้องเข้าไปดูบัญชี หรือแก้ไขปัญหาคืออื่นๆ ในฐานะที่เป็นคนถือหุ้นใหญ่ แต่ให้ผู้อื่นออกหน้า เพราะอายุยังน้อย คนยังไม่ค่อยเกรงใจ ซึ่งเอกสารพวกนั้นตรวจเช็คผ่านอีเมล หรือให้ใครวิ่งเอามาให้ที่คอนโดก็ได้

“มีอะไรสำคัญกว่าโลลาหรือไง”

เสียงหวานกระเจ้ากระรอด ทั้งที่จริงๆ ไม่ได้จะหาความอะไรก็ฝ่าย แม้แต่หน่อย แต่จะให้กลับบ้านไปตอนนี้ก็ไม่อยากไปกินข้าวคนเดียวอยู่คนเดียว แม้จะมีแม่บ้านคนงานนั่งกันให้วุ่นเป็นกองทัพ แต่คนพวกนั้นเติมเติมให้หล่อนได้ที่ไหนละ

“เงินไงครับเพื่อน”

“ว้า...แะจ้ง ว่าจะพาฉันไปเลี้ยงข้าวณะเนีย ร้านที่ฉันน่อยากกิน
นักหนาจำได้ไหม”

ทำไมจะจำไม่ได้ ร้านที่ต้องจองกันสามเดือนหกเดือนกว่าจะได้กิน
แต่โลลาตินผู้ซึ่งเป็นตัวแม่เรื่องกินนั้นโทร. แคกริ่งเดียวก็เดินสวยๆ เข้าไป
รับประทานอาหารได้โดยไม่ต้องกดโทรศัพท์สี่ร้อยสายลวงหน้าครึ่งปี เพราะ
อะไรนะรี เพราะหล่อนมีบัญชีไอจีที่มีคนตามเป็นล้านๆ เพื่อจะตามไปร้าน
ที่หล่อนเคยเหยียบย่าง ด้วยเชื่อกันว่าไม่ว่าจะเป็นร้านข้างทาง มิซลินสตาร์
เซฟเทเบิล ยันบาร์ลับที่ไหนในโลก หาก @dineoutthere อัปลงโซเชียล-
มีเดียจะต้องดีและมีเสน่ห์ในแบบของมัน แต่วันนั้นที่ทั้งคู่นัดกัน พนักงาน
ที่ผิวของฉันมันดันมีเรื่องกันจนถึงขั้นใช้อาวุธ ทำให้ชายหนุ่มที่โลลาตินจะ
เลี้ยงวันเกิดให้ต้องยกเลิกนัดกะทันหัน เป็นเหตุให้ ‘ร้านนั้น’ เป็นสิ่งที่หล่อน
เอามาใช้ต่อรองกับเขา เพราะฉันนั้นมักจะบอกให้โลลาตินจองไปกินกันใหม่
แต่เจ้าตัวก็ไม่ยอม เก็บไว้เป็นไฟเบสำคัญเวลาจะให้ฉันทำอะไรให้

“ได้ดิวะ แต่วันนี้ไม่ได้จริงๆ มีเซ็นสัญญา ต้องนับเงินสดในร้าน จ่าย
เช็ทซ์ปหลายเออร์ เยอะสิ่งอย่างมากโลลา”

ฉันหยุดถึงสิ่งที่ต้องทำในวันนี้ ถ้าเลือกได้ก็อยากไปสนุกเหมือนกัน
แต่เขาต้องทำงานหาเลี้ยงตัวเอง แม้ว่ามรดกที่แม่ทิ้งไว้จะมีถึงหลักร้อยล้าน
แต่หากไม่หาเพิ่ม ลักแต่มาใช้ ยังไงวันหนึ่งก็ต้องหมด และเหนือสิ่งอื่นใด
ฉันตั้งใจทำให้พ่อหน้าหงายหลังจากโดนจับได้ว่าลวงหุ้นเปิดร้านเหล่าเล็กๆ
ที่เชียงใหม่กับเพื่อน และพอปราสาทคนแบบนี้จะไม่ได้ดี ไม่มีวันเจริญ
ชายหนุ่มเลยยิ่งต้องทำให้ดีที่สุดในชีวิตจะได้ให้เห็นจะจะกันไปว่า ไอ้คนเปิดร้าน
เหล่าแบบเขามันได้ดีมีความสุขกว่าคนที่ทำตัวเป็นผู้ดี แต่นอกใจเมียจนเมีย
ร้องไห้จนตายแบบแม่เขา

“เอจ้ง โลลาอยู่ไหน”

ได้ยืนแบบนั้นหน้าสวยก็ยกยิ้ม ผิดจากที่หล่อนคิดที่ไหน เตรียม
หมუნพวงมาลัยไปหาอีกคน รอแค่คำยืนยันจากปากอีกฝ่าย

“อยู่ที่ช่อง”

พูดแค่นี้ฉันก็ทราบทันทีว่าเพื่อนอยู่ไหนใด เพราะไม่มีใครไม่รู้หรืออก
ว่าโลลาลิณเป็นลูกหลานใคร จะมีก็แต่เจ้าตัวนั้นละที่ไม่อยากให้เกิดใครรู้

“ก็ไม่ใช่ไกลนิน” ชายหนุ่มคำนวณระยะทางในหัวไว้ๆ ก่อนจะบิดข้อมือ
ดูเวลา “มารอที่นี่ก่อนไหม จะรีบทำให้เสร็จไว้ๆ เพื่อไปหาร้านนั่งชิลกัน”

“เอางั้นก็ได้”

เมื่อเพื่อนตอบรับ ฉันก็บอกให้ตามขึ้นมาบนออฟฟิศด้วยตัวเอง
ทันที เพราะปกติหากไม่ได้ไปด้วยกัน ชายหนุ่มจะเป็นคนเดินลงไปรอรับ
โลลาลิณที่หน้าร้าน ก็ยายเพื่อนสนิทของเขาคนนั้นหน้าตาน่ารักน้อยเสียวเมื่อไร
แม้จะไม่ยั่วเย้าเข้าขั้นเซ็กซี่ แต่ก็มีเสน่ห์ของตัวเองที่หนุ่มๆ มองกันคอเคล็ด
มีดีกรีตามหาวิทยาลัยเป็นเครื่องการันตี ทำให้ฉันไม่เคยกล้าปล่อยให้
โลลาลิณเดินไปไหนมาไหนคนเดียวในร้านของเขา ไม่ว่าจะร้านไหน สาขาใด
เพราะกลัวเพื่อนจะโดนใครทำมีดีมีร้ายเข้า

“งั้นเดี๋ยวเจอกัน ขึ้นมาบนห้องทำงานเลยนะ ร้านยังไม่เปิด ไม่มีซีแม
ที่ไหน ไม่มีใครตรวจบัตรโลลาด้วย”

“ตัวเลขเดิมเลยแหละ แต่อ่านก่อน”

มานเมตต์ยื่นเอกสารให้ฉัน ลูกค้าที่สนิทกันจนนับพี่น้องกัน
ทั้งที่อยู่ห่างกันจนอีกฝ่ายแทบจะเป็นลูกเขาได้ หลังจากที่เจ้าตัวล้งเครื่องดีม
แอลกอฮอล์เกือบทุกชนิดไม่ว่าจะเป็นวิสกี้ แซมเปญญ ไวน์ เบียร์จากแฮปปี้
ฮาวเวอร์ คอมพานีที่มานเมตต์เป็นเจ้าของ เป็นตัวแทนจำหน่ายเครื่องดีม
นำเข้าจากต่างประเทศ ปกติเขาก็ให้เซลส์เป็นคนดูแลลูกค้า แต่กับคนที่
มานเมตต์ให้ความสนิท เขาอยากดูแลเอง นอกจากจะเป็นการเอาใจลูกค้า
ยังถือโอกาสมาเจอเพื่อนอีกด้วย

“อือ...เอ่อ เห็นว่าเบียร์ตัวใหม่พีมีโปรเธอ” ฉันรับเอกสารมาเปิดดู
ตรวจสอบความถูกต้อง เรื่องเรียนเขาอาจจะไม่เอา่าวเลย แต่หากเป็นเรื่อง

ที่เกี่ยวกับเงิน ลักบาทเขาก็ไม่ให้กระเด็นไปไหนแน่นอน

“อินดิติไซท์ใหม่” มันเมตต์เอ๋ยซื้อเบียร์สัญชาติสเปนที่เป็น witbier หรือ wheat beer มีชื่อเต็มว่า Estrella Damm Inedit กลิ่นหอมฉุน รสชาติละมุนละไม ซึ่งแม้จะถูกจัดให้เป็น witbier แต่จริงๆ แล้วเครื่องดื่มที่กำลัง ‘มา’ ตัวนี้เป็นเบียร์ลูกครึ่ง ลูกผสมระหว่าง witbier กับ lager ด้วยการผสมกันระหว่างข้าวสาลีกับข้าวบาร์เลย์ รสชาติเลยเบาสบาย บอติ เบาสีๆ ยาวๆ

“จะเอาหรือ ลงร้านไหน”

“ว่าจะที่นี้แหละพี่”

คนอายุเลยเบญจเพสมาหนึ่งปีตอบรุ่นพี่ที่ห่างกันสิบกว่าปีขณะที่ต่ายังตรวจสอบความถูกต้องของรายละเอียดที่ปรากฏในกระดาดตรงหน้า ส่วนคู่ค้ายืนถือแก้วน้ำจิบซั้ๆ อีกมือสอดลงกระเป๋ากางเกงสแล็กสีด้า มองภาพบาร์ยามหลับไหลผ่านกระจกที่กรุยาวตั้งแต่เพดานถึงพื้น

“ขายเบียร์ดีหรือที่นี้ละ”

ร้านนี้เป็นร้านที่ใหญ่ที่สุดของชั้นนี้ วางแผนการตลาดเอาใจลูกค้า ทรูหกรกระเป๋านัก ซึ่งส่วนใหญ่สิ่งแต่วิสก็ราคาแพงกับแซมเปญขนาดใหญ่กว่าปกติเพื่อแสดงอำนาจเงินใส่กัน เขารู้ดีเลยละเพราะเป็นซัพพลายเออร์ส่งเครื่องดื่มเหล่านั้นให้ชั้นเอง

“ถ้าเป็นอินดิติหน้าจะโอเค” เพราะมีการออกแบบขวดเบียร์ให้เหมือนขวดแซมเปญใหญ่ยักษ์สีดำสนิท มีดาวเพียงหนึ่งดวงปรากฏเป็นสัญลักษณ์ทางการค้า คงถูกใจพวกลูกค้าที่ชอบอะไรสวยหรู “เพราะเดี๋ยวอาทิตย์หน้าผมจะกันข้างนอกทำลานเบียร์เล่นๆ ตอนหัวค่ำ เฟ็งดีลกับพวกศิลปินได้ คนไม่กินเบียร์แต่อยากเจอนักร้องก็ต้องยอมละ”

บอกว่าเล่นๆ แต่คงไม่เล่นเท่าไร เพราะข้างหน้าที่ชั้นนี้หมายถึงคือลานจอดรถกว้างขวางที่มักจะมีแต่ซูเปอร์คาร์มาจอดเรียงรายเต็มไปหมด ยิ่งฟังริมที่ชั้นนี้บอกกล่าวยิ่งรู้ว่าเป็นเรื่องใหญ่ เพราะจะตกแต่งสถานที่ให้

ดูเหมือนนิชบาณีในต่างประเทศ ทำเมนูเครื่องดื่มใหม่ๆ ออกมาล่อตาล่อใจ นักดื่มกระเป๋านัก

“จะสั่งเท่าไรก็ว่ามาละกัน เดี่ยวค่อยมาวางบิล แต่อาทิตย์หน้าพี่อาจจะไม่ได้ลงมากรุงเทพฯ นะ ช่วงปีใหม่นักดื่ม จะอยู่เคลียร์ความเรียบร้อยก่อนแขกเข้าหน้าหน่อย”

“เออ กิจการดีใหม่อะพี่หมาก อยากไป ไม่ได้ไปสักที” ฉันทน์เอ่ยปากถามถึงธุรกิจที่แตกยอดออกมาจากความฝันในการทำไร่รุ่งเพื่อข่มเป็นไวน์ของมานเมตต์ เกิดเป็นโรงแรมบูทีคขนาดเล็ก แต่หรูหรามีระดับ อยู่กลางหุบเขาและไร่ผลไม้ ตกแต่งพื้นที่เหมือนอยู่ต่างประเทศ ตั้งชื่อสมความงดงามว่า ‘วิมาน’

“อะเรียบร้อย นี่สำเนาของพี่ ส่วนนี้เช็คค้ำประกันวงเงินของรอบหน้า แล้วนี่เงินสดที่วางบิลเดือนที่แล้วมา” ฉันทน์บอกระหว่างส่งเอกสารที่ไม่มีข้อบกพร่อง ลงนามเรียบร้อยให้อีกคน สัญญาฉบับนี้เป็นการตกลงร่วมกันว่า ในแต่ละเดือนร้านแต่ละร้านของฉันทน์จะต้องมียอดสั่งซื้อขั้นต่ำไม่ต่ำกว่าเดือนละเท่าไร เป็นระยะเวลาานเท่าใด ส่วนยอดรายเดือนค่อยมาว่ากันเป็นรอบไป เพราะของที่สั่งเพิ่มเปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา

“ดีเลยละ นี่เพิ่งเปลี่ยนเซฟที่ร้านอาหารด้วย” มานเมตต์หมายถึงร้านอาหารที่เขาเปิดขึ้นเพื่อรองรับลูกค้าจากไวน์บาร์ หากจะไล่เรียงกันแล้ว ในทางปฏิบัติ การก่อตั้งบริษัทนำเข้าเครื่องดื่มและเป็นตัวแทนผู้จัดจำหน่ายอย่างเป็นทางการแต่เพียงผู้เดียวในประเทศไทยอย่างแฮปปี้ ฮาวเวอร์นั้นเกิดขึ้นเป็นอย่างแรกควบคู่ไปกับการช่วยงานที่บ้านที่ทำธุรกิจขายวัสดุอุปกรณ์ก่อสร้างรายต้นๆ ของเมืองไทย

ช่วงนั้นมานเมตต์รู้ตัวดีแล้วว่าไม่น่าจะสานต่องานของครอบครัวได้ แต่ก็ยังไม่กล้าละมือทิ้งไปทั้งหมด อีกทั้งน้องสาวที่เคยพุดกันระหว่างพี่น้องว่าจะเป็นคนรับช่วงต่อธุรกิจครอบครัวก็ยังเรียนไม่จบ ชายหนุ่มเลยรักวิชาการแทนไปก่อน ควบคู่กับเปิดบริษัทส่วนตัวไป เก็บหอมรอมริบได้ไม่น้อย

จึงเริ่มกว้านซื้อที่ดินในเขตจังหวัดสระบุรี ค่อยๆ ลงทุนหว่านพินธุ์อุ้งนึ่งเริ่ม
ความฝันของตัวเอง แรมปีกว่าจะออกดอกออกผลจึงได้เริ่มบ่ม เริ่มกรรมวิธี
ที่เรีนรุ่มมา แม้ว่าผลในครั้งแรกจะไม่ได้ออกมาตามมาตรฐานที่วางไว้ในใจ
แต่มานเมตต์ก็ไม่ละความพยายาม ปลุกปล้ำทำจนสำเร็จ แล้วเปิดหน้าร้าน
ขายผลิตภัณฑ์ของตัวเอง ทำเป็นไวน์บาร์เก๋ๆ ที่มีนักดนตรีมาดีดกีตาร์กลา
อารมณ์ในช่วงสุดสัปดาห์ เป็นที่นิยมไม่น้อย

จนไร่ไวน์อยู่ตัวมาได้เกือบห้าปี แบนด์มันคง มานเมตต์จึงตัดสินใจ
ขยับขยายสร้างโรงแรมขึ้นรองรับนักท่องเที่ยว เปิดให้บริการมาจนถึงวันนี้
ก็เข้าปีที่สามแล้ว ส่วนในทางทฤษฎี ความฝันอันสูงสุดของชายหนุ่มคือ
การได้เป็นโปรดิวเซอร์ผลิตไวน์ ที่ทำงานอย่างอื่นมาทั้งหมดก็เพื่อเก็บเงิน
มาต่อเติมความต้องการของตนเอง เพราะกระดากไม่กล้าขอเงินครอบครัว
ที่มีมหาศาล เนื่องจากรู้สึกผิดไม่น้อยที่ในฐานะลูกชายคนโตเขากลับหันหลัง
ให้สิ่งที่บรรพบุรุษสร้างมา จึงไม่ขอรับเงินเดือนเงินเดือนานี้ใดๆ อีกในวันที่
น้องสาวรับช่วงต่อธุรกิจ แต่บิดามารดายังอุตสาหะให้หุ้นติดกระเป๋ไว้พอมี
ปันผล และทำนองนี้ก็ยังทยอยโอนเพิ่มให้เป็นของขวัญวันเกิดในทุกๆ ปี

“ดีมะ อยากไปนั่งชิลชิลกินไวน์ที่ไร่พี่หมากอะ ตอนนี้นำทางจะอากาศ
ดี”

“ไว้ไปลอง ใช้ได้นะ แต่ลูกค้ายังไม่รู้จริงๆ พี่อยากทำเมนูใหม่ๆ
แบบร้านดีๆ ในกรุงเทพฯ ด้วย แต่ยังหาคนเก่งๆ ไปช่วยคิดเมนูไม่ออก
ส่วนอากาศไม่ต้องพูดถึง ดีที่สุด ไร่ผุ่นควัน เย็นแล้วด้วยช่วงนี้ เรียกว่า
หนาวเลยแหละ” หนุ่มวัยสามสิบแปดบอกรุ่นน้องด้วยแวตาเป็นประกาย
ทุกครั้งไม่ว่าจะพูดกับใครเรื่องวิมาน มานเมตต์จะมีความสุขเสมอ

“ดีๆ ส่วนไอ้เรื่องลูกค้ายังไม่รู้ ของจี้ต้องโทรโมตตีพี นี่ถ้าโลลาไปรีวิว
ให้นะ รับรองพรุ่นนี้เต็มเอี้ยดแน่นอน”

ไต่ยิบแบบนั้นมานเมตต์ก็เงยหน้าจากเอกสารที่เพิ่งเก็บลงกระเป๋
ทำงาน มองหน้ารุ่นน้อง ไต่ยิบชื่อผู้หญิงคนนั้นมาหลายครั้ง จนค่อนข้างมั่นใจ

ว่าทั้งคู่น่าจะมีความสัมพันธ์ที่เกินกว่าปกติกัน แต่ฉันก็ไม่ยอมรับ เอาแต่ปฏิเสธ บอกว่าเป็นเพื่อนสนิท จนมานเมตต์อดคิดไม่ได้ว่ามันเป็นคัพพีของเด็กสมัยนี้ในการบอกว่ากำลังคบกันหรือไม่

“แฟนเกอะเหรอ ที คบนานนิกคนนี่” เท่าที่จำได้ก็ไม่ต่ำกว่าสามปี ผิดกับคนอื่นๆ ที่ควงผ่านๆ ครั้งสองครั้ง บางคนเขาเคยพบหน้า แต่ไม่ทันได้รู้ชื่อ แต่คนนี้ได้ยินชื่อมาหลายปี ไม่เคยเจอตัวจริงสักที

“พี่น้อง...” ฉันกำลังจะออกปากปฏิเสธรอบที่ล้าน แต่กลายเป็นว่าเสียงเคาะประตูห้องทำงานดังขึ้นสองทีพร้อมกับคนที่เขาเพิ่งพูดถึงโผล่หน้าเข้ามาพอดี ยิ่งสนับสนุนข้อสันนิษฐานของมานเมตต์มากขึ้นไปอีก

“ฉัน” เสียงหวานดังขึ้นแบบเอาเรื่องระหว่างผลึกประตูเข้ามา โดยไม่ได้มองเลยว่าเพื่อนสนิทมีแขกอยู่ “น่าจะทำที่จอดรถในร่มให้โลลา ร้อนระมัด อู๋...” หญิงสาวบนระหวังก้มลงกอดมือถือที่พิมพ์ถามพี่สาวทั้งสองว่าจะพาพ่อไปกินข้าววันพ่อที่ไหนใหม่ในอีกสองวันข้างหน้า ก่อนจะเก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋า จึงได้เยกหน้ามาเห็นว่ามีคนอื่นอยู่ในห้องทำงานเพื่อนรัก “อู๋ โลลาขอโทษ นึกว่าฉันอยู่คนเดียว”

วันนี้คนสวยแต่งหน้าแต่งตัวเยอะเป็นพิเศษเพราะเพิ่งมีภารกิจของครอบครัว มองหน้าชายหนุ่มตอนปลายที่ยืนกอดอกมองหน้าหล่อนอยู่ตอนนี้ นัยน์ตาคมกริบของเขามีบางอย่างที่โลลาลิณแปลความหมายไม่ออก ระหว่างนั้นก็ส่งกระเป๋ายัดใบอมที่บรรจุเสื้อผ้าข้าวของของตัวเองให้ฉันที่ลุกขึ้นมาปลดสายกระเป๋าสៃของขนาดกลางออกจากบ่า แล้วยกขึ้นถามเจ้าของที่ผลึกภาระให้เขาถือแต่โดยดี

“เอาขึ้นมาทำไร จะเปลี่ยนชุดเหรอ”

ชายหนุ่มวัยยี่สิบหกกวาดตามองเพื่อนรัก ค่อนข้างจะมั่นใจว่าสิ่งที่ตัวเองถามนั้นถูกต้อง เพราะโลลาลิณสวมเสื้อที่มีตราของช่องสกายเน็ตเวิร์คอยู่ เจ้าตัวคงอยากถอดหัวโขนของบทบาทที่ไม่อยากทำออกเต็มที่

“อือ อาบน้ำด้วย ในห้องมีผ้าเช็ดตัวปะ”

“มีลิศรับคุณโลลา” เหมือนจะประชด แต่มีความเอ็นดูในแววตา “เอ่อ นี่มารู้จักพี่หมากก่อน โลลา นี่พี่หมาก เจ้าของแฮปปี้ ฮาวเวอร์ และวิมาน พี่หมากเหล็ก”

ธันน์แนะนำมานเมตต์ให้เพื่อนรู้จักพร้อมกับเอ่ยถึงสองกิจการที่มีชื่อเสียงของอีกฝ่าย แฮปปี้ ฮาวเวอร์เป็นบริษัทนำเข้าเครื่องดื่มรายใหญ่ มานเมตต์เป็นตัวแทนจำหน่ายเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เกือบทุกชนิดในประเทศไทยอย่างเป็นทางการ ร้อยทั้งร้อยของคนที่ทำธุรกิจร้านอาหาร บาร์ ผับ แม้กระทั่งผู้ประกอบการขายปลีกต่างๆ ก็ต้องสั่งซื้อผ่านบริษัทนี้

ส่วนวิมานคืออีกหนึ่งธุรกิจที่เป็นความฝันอันสูงสุดของมานเมตต์ เริ่มต้นจากการเป็นแคเฟ่ร่อน ระหว่างร่อนงุ่นโตจนเก็บเกี่ยวได้ มานเมตต์ก็ลงทุนสร้างโรงแรม โรงบรรจุไวน์ แล้วสร้างไวน์บาร์เล็กๆ แบบน่ารักหน้าไร่ และเมื่อประมาณปีกว่าๆ นี้เองที่ลงทุนทำโรงแรมแบบบูทีคหรูหาวา รงรับเศรษฐกิจระเป่าหนักมีรสนิยมที่อยากเปลี่ยนบรรยากาศ

“สวีตตี้คะ”

หญิงสาวที่เพิ่งบรรลุนิติภาวะยกมือไหว้คนตรงหน้า ทำทางของเข้ให้กลืนอายดูต้นน้ากลัว ทั้งที่หน้าตาก็ไม่ได้ไกล้เคียงโจรป่าแต่อย่างใด เรียกได้ว่าหล่อเหลาเอาเรื่อง แม้จะดูคล้าไปเสียหน่อย ทว่าโครงหน้าชัดแบบผู้ชายที่โตเต็มที่เข้ากับคิ้วดำพาดผ่านหน้า ไหนจะจมูกโด่งชวนบีบั้นอีก ขนาดหล่อเห็นคนหน้าตาดีมาตลอด มีดารานิสังกัดคุณย่าให้ชมตั้งแต่จำความได้ยังต้องบอกเลยว่ามานเมตต์นั้นงานดี มองด้วยตาเปล่ายังรู้เลยว่าภายใต้เสื้อเซ็ทสีขาวต้องมีทั้งกล้ามอกกล้ามทอง แต่จะไม่อยากมองก็เพราะเจ้าตัวทำหน้าที่เป็นครูฝ่ายปกครองอยู่ได้

“หวัดดี” ฝ่ายชายที่อายุอยู่ที่สามสิบตอนปลายยกมือรับไหว้ หน้าตาจิ้มลิ้มแบบนี้เอง ไ้ธันน์มันถึงตามใจขนาดนี้ “ยินดีที่ได้รู้จักนะ”

“เอ่อ...คะ” ด้านโลลาลินกิ้งไม้น้อย จะมายินดงยินดีอะไร แต่ก็รับคำไปมันๆ แล้วก็หันไปหาเพื่อนรัก “โลลาอบน้ำก่อนนะ ไม่กวนธันน์ละ”

แม่เลี้ยงเดี่ยวที่สวมอยู่จะโล่งสบาย แต่มันเป็นเครื่องหมายของการหลอกลวงบางอย่าง หญิงสาวจึงอยากรีบถอดสลัดคราบออกให้เร็วที่สุด

ด้านคนไม่กวนก็คือไม่กวนจริงๆ ปล่อยให้ผู้ชายสองคนพูดเรื่องงานการกันอย่างไม่คิดจะเข้าไปมีส่วนร่วมใดๆ พออาบน้ำเสร็จก็เปลี่ยนชุดจากเสื้อยืดที่ซ่องทำขายเอาเงินไปบริจาคมาเป็นเสื้อครอปตัวสั้นเห็นหน้าท้อง ราวคู่กับกางเกงยีนตัวเดิมเรียบบร้อย แต่ยังคงไปหน้าที่แต่งเติมกับผมที่จัดเข้าทรงมาอย่างดีไว้ แม้จะไม่ชอบประติติประดอยอะไร แต่ความเป็นผู้หญิงก็ทำให้หล่อนยังรักสวยรักงามอยู่ เพราะมีภารกิจยิ่งใหญ่ที่ดึงความสนใจหล่อนมาหลายวันแล้ว

“ลองดีกว่า เดี่ยวพี่ให้ลูกน้องเอามาส่ง”

หลังจากหารือกันเรื่องเบียร์ที่จะเอามาลงในอีเวนต์พิเศษที่รันคิดจะทำในช่วงฤดูหนาว มานเมตต์เลยเสนอให้รันลองชิมเบียร์ต่างชาติที่นำเข้ามาใหม่หลายยี่ห้อ แล้วक्टโทรคัพพ์ส่งข้อความบอกลูกน้องให้เอาโคเวตาของทดลองมาส่งที่ร้านของรัน

“ก็ดีพี่ เดี่ยวลองให้แขกวีไอพีชิมคืนนี้ด้วย โลลาเอาหน่อยไหม โลลา โลลา”

รันก็ไม่วายหันไปถามเพื่อนสนิทที่นั่งดูซีรีส์ผ่านแท็บเล็ตของตนอยู่ ฝายนั่นก็ส่ายหน้าหงายๆ ที่ตาไฟก็สที่หน้าจอ แต่จำต้องถอดหูฟังออกเพราะรันตะโกนเรียกเสียงหลายที่จนรำคาญ ต้องยอมกดหยุดภาพเคลื่อนไหวบนหน้าจอแล้วหันไปพูดกับเพื่อน

“ว่าไงรัน”

หน้าสวยแสดงความหงุดหงิดจนมานเมตต์นึกเอ็นดู เห็นแล้วละว่าตั้งแต่อาบน้ำแต่งตัวออกมา หญิงสาวก็เดินมาสะกิดขอแท็บเล็ตจากรันแล้วไปนั่งเสียบหูฟังอยู่ที่โซฟาอีกมุมหนึ่งเงียบๆ

“เดี๋ยวพี่หมางจะเอาเบียร์มาให้เทสต์แหละ”

“โหลาไม่กินเบียร์ไง” ตอบหน้ามู่ยเพราะมองว่าเป็นเรื่องไร้สาระ

มั่นใจว่าชายหนุ่มรู้ดีที่อยู่แก่ใจว่าหล่อนกินอะไร ไม่กินอะไร แต่ที่กำลังทำอยู่
นี่เพราะหาเรื่องกวนใจกันอยู่ต่างหาก

“ให้เขาลองเอามาทำเป็นค็อกเทลได้ ลองชิมที ช่วยกันหน่อยสิไอ้ตุต
ดูแต่ซีรี่ย์นี่ ไม่สนใจกันเลยนะ”

ฉันรับแบบไม่เอาจริงกับรุ่นน้องที่เขารักเป็นเพื่อนสนิทคนนี้ ดูแล
กันมาหลายปี ไม่โลลาลินอยู่เป็นเพื่อนเขา ชายหนุ่มก็คอยตามหล่อนไปไหน
มานี้ ตัวติดกันเสมอ จนทุกคนคิดไปว่าทั้งคู่เป็นแฟนกัน

“อือๆ ก็ได้ อย่างกวนนะ โลลาเหลืออีกสองตอนเอง”

โลลาลินพยักพยับตบปัญหาเพราะกำลังติดพันกับสิ่งที่ดูอยู่มาหลาย
วันแล้ว กำลังวุดเลยทีเดียวนะ อีกเพียงสองเอพิโซดหล่อนก็จะดูทันตอนที่
ฉายอยู่ตอนนี้ พลันก็เห็นว่ามานเมตต์มองมาทางหล่อนด้วยแววตาที่ทำให้
ต้องถลึงตากลับไปโดยไม่รู้ตัว เล่นเอาผู้ชายตัวโตชะงักไปเพราะกิริยานั้น
ของหล่อน แต่หูก็ฟังเรื่องที่ฉันกำลังโฆษณา

“ผมเคยบอกพี่แล้วชะมะว่าโลลาเป็นฟุตบอลลีกเกอร์ เป็นบาร์ซีกเกอร์
ให้มันชิมเมนูเด็ดๆ ถ้ามันชอบแล้วถ่ายลงไอจีให้นะ รับรองร้านผมเต็มทันที”

“หลายรอบละ” มานเมตต์หันไปตอบรุ่นน้อง ก็ไม่รู้กี่ครั้งก็หนที่ฉัน
เอ่ยสรรพคุณต่างๆ มากมายของสาวน้อยคนนี้ จนหนุ่มใหญ่มั่นใจว่าต้องมี
อะไรกินเลยแน่ๆ ถึงได้พูดถึงกันด้วยความภูมิใจแบบนี้ “ว่าแต่ถ้าแห่ขนาดนี้
ฝากเขียนรีวิวร้านพีทีลี ส่วนใหญ่คนไม่ค่อยรู้ว่าขายอาหารด้วย”

เขาหมายถึงไวน์บาร์ที่ชื่อ ‘วินเนอร์’ ซึ่งตั้งอยู่ปากทางเข้าไร่ของตนเอง
น้อยคนนักที่จะรู้ว่าร้านนั้นมีอาหารขาย จะทราบก็แต่แขกที่เข้าพักในโรงแรม
แล้วขอข้อมูลว่ามีร้านอาหารที่ไหนอยู่ใกล้พื้นที่บ้าง ส่วนมากก็คิดว่าเป็น
หน้าฉากที่มานเมตต์เปิดไว้ว่างขายไวน์ที่เขาผลิตเองซึ่งมีชื่อที่ว่า ‘วิน วิโน’
ยิ่งตอนนี้มานเมตต์เพิ่งจ้างเชฟมาใหม่ มีทักษะการทำอาหารมากกว่าคนเดิม
ตั้งใจว่าจะพัฒนางานที่ร้านไวน์ให้เติบโตไปอีกขั้น แต่ก็ยังนึกไม่ออกว่าต้อง
ทำอย่างไรให้ลูกค้าในพื้นที่สนใจมากขึ้น

“เอ่อ ไม่รู้สิ อันนี้พี่ต้องถามมันเอง ผมไม่ก้าวก่าย เดี่ยวไหลาบน
รำคาญหู”

“ไม่มีแบบจ้ำจิ้นเหวอะ เดี่ยวแถมห้องพักที่วิมานให้ด้วย”

เพราะทำงานในวงการธุรกิจนี้ มานเมตต์เลยทราบดีว่าในส่วนของการ
รีวิวยาหารร้านค้าต่างๆ บางแอกเคานต์ก็รีวิวยร้านที่ให้กินฟรี แต่จริงๆ
รสชาติอาจจะไม่ได้เรื่องเลย

“มี แต่ถ้าไม่ใช่ร้านที่ไหลาอยากกิน มันก็ไม่ไป เห็นไหลาแบบนั้นก็
พอมีจรรยาบรรณนะพี่ ถ้ามันไม่ชอบ มันก็ว่าเอาไว้ตรงๆ”

“เหวอ แล้วรู้ได้ไงว่าไอ้ค็อกเทลที่จะเอาให้เขาชิม...” มานเมตต์
พยักพยัดไปทางคนที่นั่งซัดสมาธิกหมอนอมยืมดูซีรีส์ “...มันจะถูกใจเขา
ไม่กลัวเขาตาลโองจหรือไง”

“ถูกใจดีพี่ บาร์เทนเดอร์ใหม่คนนี้ โลกาก็จับมาให้ผม เป็นมือรางวัล
เลย เดี่ยวพี่หลวมลองดูละกันว่าไอ้อันที่มันบอกอ่อยนะ จะดีจริงๆ ไหม”

คำที่

๑

“อันนี้ร่อยอะ”

โลลาลิณฑุชณะยกแก้วเครื่องดื่มที่ฉันน้ลื่อนมาให้หล่อน ตอนน้คนทั้งสามย้ายลงมานั่งที่บาร์ในร้านซึ่งยังไม่เปิดบริการ แต่ก็ใกล้เต็มทีคือกเทลสุตริใหม่น้บาร์เทนเดอร์คิดให้เข้ากับเบียร์ยี่ห้อล่ำสุดที่มานเมตต์เฟิงนำเข้ามาจัดจำหน่ายในประเทศไทย ซึ่งฉันน้บอกว่ากินแบบเป็นเบียร์ธรรมดาก็ร่อยอยู่แล้ว แต่ในเมื่อโลลาลิณฑุชณะยกแก้วเครื่องดื่มชนิดนั้นเลยแม้แต่น้อยจึงไม่อาจให้ความเห็นได้ แต่พอมาดัดแปลงเป็นเครื่องดื่มชนิดอื่นก็ดื่มได้ไม่มีปัญหา ซึ่งได้กลายเป็นส่วนสำคัญในการติชม เพราะฉันน้มั่นใจในตัวหล่อนมากกว่าร้อยเปอร์เซ็นต์เรื่องรสนิยมการกินดื่ม

“เบาๆ เมาไปไม่แบกนะ เจ็บข้อมืออยู่”

เมื่อสายๆ ชายหนุ่มใช้เวลาในยิมส่วนตัวที่คอนโด แต่วันนี้ก็เรียกเทรนเนอร์มาควบคุมดูแลการออกกำลังกาย เลยทำให้ผิดพลาดเล็กน้อย จึงต้องออกปากบอกหญิงสาวไว้ก่อน เพราะเห็นแบบนี้ไม่ได้เก่งกล้าคอแข็งมาจากไหนหรอก

“ไม่เมาหรือหน้า โลลาโดนเทรนมาอย่างดีนะ”

แม้จะอายุเลยยี่สิบมาติดเดียว แต่งานสังคมมากมายที่สมาชิกในครอบครัวมักลากหล่อนไปด้วยทำให้โลลาลินมีโอกาสดูลิ้มรสเรียนรู้ ไม้んばんงานเลี้ยงที่บ้านที่จัดปีหนึ่งๆ ไม่รู้กี่สิบครั้ง จิบไปก็ถ่ายรูปแก้วไป เก็บไว้เป็นสต็อกที่จะลงในอินสตาแกรม @dineoutthere ของหล่อน ปกติจะลงอะไรให้ใครต้องแน่ใจว่าดีจริง แต่กับรันนี่ อะไรที่ช่วยส่งเสริมได้ ต่อให้รสชาติไม่ได้ว่าขนาดนั้น แต่หล่อนก็ยอมอวยให้ธุรกิจของเพื่อนเสมอ

“หี ตอนวันเกิดปีที่แล้วก็แทบล้มนะ ลืมหรือไง”

วันเกิดปีก่อนเป็นปีที่โลลาอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์ ซึ่งนอกจากงานเลี้ยงปีใหม่ที่จัดควบรวมกับงานวันเกิดของหญิงสาว พอเป่าเค้กเสร็จ โลลาลินกับรันนี่ก็แอบออกมาฉลองต่อกันที่ร้านของเขา สุดเหวี่ยงชนิดที่ว่าชายหนุ่มแทบจะต้องอุ้มหล่อนพาดบ่ากลับไปนอนที่คอนโด ไม่กล้าพากลับไปส่งบ้านในสภาพสิ้นชีพเช่นนั้น เพราะนอกจากโลลาลินที่เมาตาย เขาอาจจะโดนคุณย่าเอาตายเช่นเดียวกัน

“แล้วไง มีรันนี่อยู่ หน้าที่รันนี่อะแหละ”

โลลาลินยกไหล่พลางยกแก้วคืออกเทลสีเหลืองละมุนขึ้นดื่มทีเดียวหมด ส่งผลให้แก้มที่มีสีส้มอยู่แล้วแดงเรื่อมากยิ่งขึ้น เรียกความสนใจจากมานเมตต์ที่หนึ่งอีกฝั่งของรันนี่ แม้จะไม่มีบทสนทนาอะไรเลยระหว่างเขากับโลลาลิน แต่บางอย่างทำให้สมาชิกของชายหนุ่มโดนตริงไว้โดยหล่อนตลอดหลายชั่วโมงที่ผ่านมา โดยที่ยังตอบไม่ได้เลยว่าเป็นเพราะเหตุผลใด จะว่าสวย สวยกว่านั้นก็เจอมาแล้ว จะบอกว่าพูดจาถูกคอ หล่อนกับเขาก็ไม่ได้พูดอะไรกันอีกเลย จะว่าก็ริยามีจริตจะก้าน ก็ต้องพูดเลยว่าายคนนี้ออกจะดูดีดกะโหลกด้วยซ้ำ

“พี่หมากล่ะว่าไง ใช้ได้มะ”

“อืมดี แต่พี่ไม่ค่อยถนัดคืออกเทล” ชายหนุ่มตอบตามความจริง แล้วดึงความคิดของตัวเองออกมาจากคนที่ส่งกลิ่นหอมมาถึงตรงนี้ เสียสมาธิ

อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

“ทราบครับว่าพี่ชายนะสายไวน์ เอ๋อ! โลลา พี่หมากเขามีไวน์บาร์ที่
มวกเหล็กด้วยนะ”

ได้ยินแบบนี้ โลลาลิณก็ชะโงกหน้าผ่านชั้นนมอมเงี้ยวหน้าด้านข้าง
ของคนตัวโตที่แต่งตัวเรียบร้อยในชุดเสื้อเชิ้ตขาวกับกางเกงดำ รวากับมา
ขายประกัน แต่กลับดูดี ดูสมาร์ตไม่น้อย

“เหรออะ มีคนกินเหรอแถวนี้ มวกเหล็กนี่ที่ไหนชั้น สาระบุรีปะ”

ปากเสีย...นี่คือสิ่งที่พุ่งขึ้นมาในใจของมานเมตต์ทันที แต่ก็ไม่ได้
ทำหน่อออกไป อย่งไรเสียเด็กนี่ก็เป็นแฟนของชั้น

“ก็มี ผมขายไวน์ของผมด้วย”

ชายหนุ่มขยับปากเลื้อยให้เข้าที่เข้าทาง เหล่มองคนที่ก้มหน้าก้มตาชิม
เครื่องดื่มและจัดที่ทางถ่ายภาพจนชักจะหงุดหงิด ว่าคาญเด็กรุ่นนี้ที่เอะอะ
อะไรก็ต้องถ่ายภาพอัปโซเซียลให้คนทั้งโลกรู้ โดยลืมไปว่าโลลาลิณนั้นเป็น
บล็อกเกอร์ชื่อดัง

“ไวน์ของผมคือไร ไวน์ที่น่าเข้ามาอะเหรอ” โลลาลิณเลิกคิ้วถาม
ระหว่างนั้นก็ลากแก้วคือกเทลชนิดใหม่ที่อยู่ตรงหน้าชั้นนมมาหาตัว ยิ้มแหย
ตอนเพื่อนตีมือเข้าให้ แต่ก็ไม่สนใจ “มีคนซื้อเหรอ”

“ไม่ใช่” มานเมตต์ผลอเสียงแข็งใส่ แม่คนหน้าดี แต่ปากโคตรไม่ดี
นี่ถ้านั่งอยู่ข้างๆ จะเอามือตีปากสักทีสองทีที่พูดเลื่อนเปื้อน “ผมปลูกไวน์
บ่มไวน์ มีแบรนด์ของตัวเอง”

มานเมตต์ขยับตัวหน้าตั้งระหว่างตอบ ยายเด็กนี่ปากไม่ตืออย่าง
แท้จริง ไม่รู้หรือไงว่าคนทำธุรกิจเขาถือ ไม่ให้พูดจาแบบนี้กัน

“อ้อ ฮือ ชั้น อันนี้แรงอะ”

โลลาลิณขานรับสิ่งที่มานเมตต์เพิ่งอธิบายแบบขอไปที แล้วก็หันไป
คอมเมนต์รสนชาติเครื่องดื่มกับชั้นต่อ

“แรงก็ไม่ต้องกิน ข้าวก็ยังไม่กิน เตียวก็ปวดท้องเหรอ”

“อ้อ ก็จริง สิ่งอะไรมากินกันดีกว่า ฉันน่อยากกินไร”

“ตามใจเถอะ พี่หมากล่ะครับ อยากกินไรเป็นพิเศษไหม”

เพราะหมั่นไส้ที่เจ้าตัวเห็นเขาเป็นเหมือนอากาศธาตุ พุดจาสนทนา กันแบบไว้ตัวเหลือเกิน มาณเมตต์เลยประชดด้วยการเพิ่มคำนำหน้านามให้ สวายน้อยคนสวยของฉันน์ โดยไม่ได้รู้เลยว่า โสลาณินที่เขาคิดว่าไม่สนใจอะไร ฟังแล้วฉุนขึ้นหัวทันที

“แล้วแต่คุณไสลาเถอะ พี่ไม่ใช่คนเรื่องมากกินยาก ยังไงก็ได้”

ในระยะเวลาไม่ถึงสี่สิบนาที โชนวีไอพีสุดในนิชคลับสุดหรูของฉันน์ก็ กลายเป็นโต๊ะอาหารที่มีสตรีตฟูดมากมายวางอยู่ แม้จะมีอาหารปริมาณมาก แต่เจ้าของสถานที่ก็บอกให้รีบกิน เพราะหากแขกเข้าร้านแล้วจะดูน่าเกลียด แถมยังไม่ต้องการให้มีกลิ่นอาหารคาวอวลอยู่ในร้านด้วย

“เจ้าเดิม?” ฉันน์ถามระหว่างเลื่อนจานมาตรงหน้าตัวเองอย่างรู้งาน หลังจากเห็นว่า โสลาณินถ่ายรูปอาหารทุกจานเรียบร้อยแล้ว ถ้าจ้วงซ้อน ทำลายภาพสมบูรณ์ของอาหาร เขานี้ละจะโดนหญิงสาวตักข้าวผัดกะเพราที่ ดูเหมือนอาหารง่ายๆ เข้าปาก แต่ใครจะรู้ว่าไอ้อาหารตามสั่งหน้าตาปกตินี้ ลังยากลึงเย็นแค่ไหน

“เจ้าเดิมสิ โสลาเคยกินของที่นี่หรือไง”

เพราะกินแต่ของอร่อย หล่อนเลยไม่ยอมมเสียดแคลอรีไปกับอะไรที่ไม่คู่ควรเด็ดขาด ดังนั้นต่อให้เป็นอาหารตามสั่งง่ายๆ แบบข้าวผัดกะเพรา โสลาณินก็เรื่องเยอะ กินแต่ร้านที่มันใจในรสชาติและคุณภาพ ไม่ดัดแปลง ใดๆ อย่างเช่นอาหารที่สั่งมานี้ หล่อนงมมากมายเมื่อบางร้านใส่ทั้งถั่วฝักยาว และข้าวโพดอ่อนมาในกะเพรา นักช้อเข้าบางที่ก็มาแหม้กระทั่งแครีรอตและ หอมใหญ่ เต็มสีด้วยชี้อิวดำจนผิดเพี้ยนไปหมด ทั้งๆ ที่จริงๆ แล้วแค่ควั พริกชี้หนูกับกระเทียมตำหยาบในน้ำมันร้อน ใส่เนื้อสัตว์ แล้วปรุงรสด้วย น้ำปลาชั้นดี ก่อนจะใส่ใบกะเพรา เพียงเท่านี้ก็เสร็จแล้ว

“เขาก็กินอย่างอื่นไม่ใช่เหรอ”

“ใช่สิ แต่ที่นี่โลลานะ โลลาไลน์หาพี่เขา เขาเลยทำให้เป็นกรณีพิเศษ แต่ฉันน่ะอย่าไปบอกใครนะ เดี่ยวพี่เขาโดนบูลลี่”

ปกติการจะสั่งอาหารจากร้านอร่อยหลายร้านต้องไลน์จองคิวที่จะได้กินในแต่ละวัน เพราะเจ้าของร้านทำปริมาณจำกัด ต้องส่งมอเตอร์ไซค์รับจ้างไปรอรับออร์เดอร์ตั้งแต่สิบเอ็ดโมง แต่ถ้าเป็นโลลาลิณนั้น เซฟที่ไหนก็อยากทำกับข้าวให้กิน

“บุญปากแท้ๆ ขอบคุณครับ เพื่อนรักคนสวย เอาสักหน่อยมะ”

เพราะเห็นหญิงสาวสั่งอาหารมาแค่สองที่เลยถามด้วยความเอาใจใส่ เมื่อจานหนึ่งโลลาลิณส่งมอบให้มานเมตต์ไปแล้ว แม่หญิงสาวจะไม่ได้พูดแต่กิริยาที่เลื่อนข้าวผัดกะเพราเนื้อสับมีไข่เบ็ดดาวไปตรงหน้าหนุ่มใหญ่ พร้อมกับดันข้าวต้มสามโตไปให้คนตัวโตอีกอย่าง ก็เป็นอันรู้ว่าโลลาลิณจัดแจงไว้ให้มานเมตต์

“เก็บไว้ให้ค่านึงพอ โลลาจะกินข้าวต้มนี้ก่อน”

ข้าวต้มปลาเก่ามาจากภัตตาคาร ‘ตั้งใจอยู่’ ที่เยาวราช ร้านดั้งเดิมที่โลลาลิณไปกินกับคุณย่าตั้งแต่จำความได้ ส่งควั่นและกลิ่นหอมฉุย เจ้าตัวเตรียมพวยเข้าปากเพราะกระเพาะเรียกร้องอาหารจริงๆ ไม่ใช่ถั่วกับกระเจี๊ยบอบแห้งที่กินแกลั้มเครื่องต้มมาตลอดสองชั่วโมง

“ขอค่านึงดิ” ไม่ใช่ไม่รู้ แต่ฉันแค่อยากแกลั้ม ยื่นมือเตรียมจ้วงซัอนลงในชามข้าวต้มของอีกคน

“ไม่ให้ฉันกินนะ” โลลาลิณร้องเสียงหลง เลื่อนชามหนีแทบไม่ทัน หน้าสวยขึงตึงทันที ความเป็นโรคจิตของหล่อนคือไม่ชอบแชร์อาหารกับใคร ไม่ชอบให้ใครมากินข้าวในจานหล่อน แต่หากโลลาลิณอยากจะชิมของคนอื่นกลับไม่รู้สึกลึกซึ้งอะไร

“ไอ้ตุต ที่ตัวเองกินของคนอื่นนะ กินไปเลย หนักก็กินให้หมด”

ฉันเห็นอาการของเพื่อนแบบนั้นก็อดไม่ได้ ว่าปนขำออกมาก่อนจะ

รับประทานอาหารที่โลลาลิณสั่งมา โดยที่เจ้าตัวคิดเองเออเองเสร็จสรรพว่า หากต้องทดลองเครื่องดื่มกันต่อไปก็ควรกินอะไรที่มีคาร์โบไฮเดรตตรงห้องแบบหนักๆ เพื่อป้องกันการลึกรอของกระเพาะและชะลอการเผาผลาญ เลยสั่งข้าวผัดกะเพราจากร้านที่กำลังเลื่องชื่อทั้งรสชาติและวิธีการที่จะได้มา เซฟเป็นทนายหาอาหารชื่อดัง ออกมาต่อยอดทำอะไรง่ายๆ ที่ขายได้มาก เพิ่มเติมด้วยข้าวต้มปลาคุนลินี่กินตั้งแต่เด็ก ภูเขาใหญ่เกินพอดี แต่โลลาลิณก็ไม่คิดจะแบ่งใคร นอกจากนั้นยังสั่งชีสและแฮมรมควันหลายชนิดจากร้านดังแถวอโศกมาให้สองหนุ่มเป็นกับแกล้มอีกด้วย

“เดี๋ยวถ้าดีๆ หิวอีก ให้โลลาพาไปกินข้าวต้มตรงซอยห้าห้า” ซอยนั้นก็คือซอยสุขุมวิทห้าสิบห้าที่มีร้านข้าวต้มรอบดึก ซึ่งหากโลลาลิณมาแถวอยู่กับเขาที่ร้าน พอนิชกลับปิดก็มักจะพากันไปกินเสมอๆ “พี่หมากเคยกินไหม”

“เคยสิ ร้านแสงชัยใช่ปะ หนุ่มๆ นี่กินบ่อยเลย เทียวเสร็จก็แวะตบเบียร์กับข้าวต้มก่อนกลับบ้าน” มานเมตต์ตอบแบบเป็นกันเอง โดยไม่ได้รู้เลยว่าโลลาลิณเงยหน้าขึ้นมองเขาผ่านซามข้าวของตัวเอง ใครจะไปเชื่อว่าคนหนึ่งซึ้งหน้าดูแบบนี้จะมีมุมลึกลับเลเทเมากับคนอื่นเขาเหมือนกัน นี่กว่าตกดีก็จะแปลงร่างเป็นแดร์ริคูลาออกหากิน ทำทางเหมือนจะจับคนตลอดเวลา

“ใช่ๆ พี่ แล้วนี่ข้าวเป็นไง อร่อยไหม”

“ดี ไม่น่าเชื่อ หน้าตาธรรมดาๆ ไม่คิดว่าจะอร่อยขนาดนี้” ขณะพูดท้ายประโยคมานเมตต์หันไปมองหน้าคนที่แอบเหล่เขาอยู่

เมื่ออีกฝ่ายโดนจับได้ก็ทำหน้าเบ้ หมั่นไส้เขาเต็มแรง กล่าวพูดมาได้ อย่างไรว่าไม่คิดว่าจะอร่อย หากเป็นสิ่งที่หล่อนเลือกไม่มีเสียละที่จะมีใครมาพูดคำนั้นได้

“อร่อยก็เอาให้หมดเลยพี่ ถ้าลุ่มทำเมนูใหม่เสร็จได้ จะได้สั่งของจากพี่ได้เลยวันนี้”

“ที่สุด อยากให้ชิมเลย เอาจริงๆ”

มานเมตต์ที่เริ่มมีเงินไม่ต่างกับฉันนี่เอ่ยปากบอกหลังจากลองชิมแซง-เกเรีย หรือไวน์พันธ์ ซึ่ง เป็นเครื่องดื่มที่นิยมดื่มกันทั่วไปในสเปนหรือโปรตุเกส โดยใส่ผลไม้แห้งเป็นชั้นลงในไวน์ และอาจผสมบรันดีหรือเหล้าชนิดอื่นๆ ลงไปด้วย หม่อมใหญ่นำเสนอว่าหากใช้ไวน์ที่ไรของเขาสลิตจะได้รสชาติที่ดีกว่านี้

“จริงอะ ไลลาไม่เชื่อหรอก นี่ไวน์ตัวนี้ไม่ธรรมดาอะ”

คนช่างกินช่างดื่มซึ่งไปี่ส่วนผสมที่ใช้ในวันนี้ จะ เป็นไปได้อย่างไรที่ไวน์บ้านๆ แบบนั้นจะมาร่อยกว่าเครื่องดื่มที่หล่อนกำลังจิ้มผลไม้ขึ้นกินแก้วนี้

“ไม่เชื่อก็ลองไปกินสิ” คนโดนปรามาสมองด้วยหางตาพร้อมตบเสียงแข็ง ไลลาลินนี่เหมือนคนล้นบุคลิก วินาทีหนึ่งก็ทำท่าทางน่ารักให้เอ็นดู อีกวินาทีก็พูดจาวราวกับจะถูกผลิตภัณ์ต์ของมานเมตต์ พออีกวินาทีก็ทำเหมือนเจ้าของ ‘วิมาน’ ที่สาวน้อยสาวใหญ่หมายตาเป็นอากาศธาตุไว้ตัวตน ไม่มีความหมาย แม้ว่าเขาจะไม่ใช่พวกเจ้าชู้ประตุติน หรือเป็นเพลย์บอยพัดไม่ยั้ง แต่หากเจอคนถูกตาก็ไม่อึดอดที่จะเรียวรู้จิตใจ เพียงแต่หลังๆ นอกจากจะร่นวายเรื่องงานบริษัทต่างๆ นานา มาตราฐานเกี่ยวกับผู้หญิงของมานเมตต์ก็สูงเสียดฟ้าเกิน ดูจากคนหลังสุดที่เขาตกหลุมชอบก็แสนวิเศษ ซึ่งตอนนี้เป็นมาตามปริวรรตไปเรียบร้อยแล้ว

“แล้วถ้าไม่ร่อยอะ” ไลลาลินเปรยพลางดันแก้วที่หล่อนกินผลไม้ที่ตัวเองชอบจนหมดแล้วให้เพื่อนที่มีหน้าที่รับช่วง “ฉันนะอะ กินต่อสิ”

ฉันยืนมือรับแก้วเครื่องดื่มมาอย่างรู้งาน ไลลาลินก็แบบนี้ กินอะไรดื่มอะไรแค่คำสองคำ ที่เหลือก็เป็นหน้าที่ของเขาคือต้องรับผิดชอบกินให้หมด

“ถ้าไม่ร่อยก็ด่าลงไอจีเราไปเลยสิ”

มานเมตต์ก็ล้าเย็นคำทำให้คนตัวเล็กที่ลุกขึ้นขยับร่างกายตามท่วงทำนองเพลง โซว्हหน้าห้องแบนราบ เอวเล็กแค่ฝ่ามือ โยกย้ายสาย

สะโพก มองเพลินตาเขาไม่พอ บรรดาลูกค้าของฉันทั้งหลายก็จ้องตาไม่กะพริบ แถมยังสะกิดกันให้เดินหน้าเข้ามาหาสาว ในขณะที่โลลาลิณไม่ได้รู้เนื้อรู้ตัว คนแก่สุดเลยต้องสะกิดให้ฉันเรียกหล่อนกลับมาหนึ่งที

“แน่ใจ? ร้านคุณไม่ได้ผูกได้เกิดเลยนะ ถ้าโลลาตาอะ?”

“ผมพบนั่น”

“โห นี่ถ้าพี่หมากถึงชั้นกล้านั้นแบบนี้มันต้องอวยจริงๆ นะ โลลาว่าไง รับพบนั้ใหม่ มา นั้ง นั้ง พุดกันให้รู้เรื่องก่อน”

ฉันเองด้วยความที่นั้งหันหลังให้แขกส่วนใหญ่จึงไม่รู้ว่าเป็นรักกำลังถูกคนอื่นลวนลามทางสายตา เพราะไม่เช่นนั้นคงไม่ต้องรอให้มานเมตต์เตือน แต่พอเขารู้ก็รีบดึง ‘ไอ้ตุต’ กลับมานั้งเข้าที่ให้เรียบร้อย หญิงสาวก็ยอมให้เพื่อนดึงกลับมาั้งจุ่มบึกที่โซฟาแต่โดยดี พลังพยักหน้ารับคำทำที่อีกคนส่งมา ทั้งอยาการู้อยากลอง ทั้งน้อยอกน้อยใจในเรื่องบางเรื่องที่ฉันก็คังรู้ แต่ยังไม่พุดออกมาเพราะมีบุคคลอื่นนั้งอยู่ด้วย

“รับ”

ฉันเองก็กะนองถามต่อทันทีที่โลลาลิณรับพบนั่น “ไปกันเลยใหม่ละไหนๆ ก็ไหนๆ โลลาว่าไง วันไหนดี วันนี้เลยใหม่ละ”

“จริงๆ...” โลลาลิณทบทวน วันที่สำคัญคือวันพอซึ่งจะถึงในอีกสองวันข้างหน้า แต่ตั้งแต่ตอนที่หล่อนไลน์ถามพี่ๆ ไปจนถึงตอนนี้ อย่าว่าแต่ไม่มีใครตอบกลับมา แต่ยังไม่มีการเปิดอ่านข้อความเลยด้วยซ้ำ ดังนั้นหาอีกรอบนี้ก็คงไม่มีใครสนใจอะไร ไปต่างจังหวัดสักสัปดาห์ก็คงยังไม่รู้กันเลยมั้ง “...โลลาก็ไม่มีอะไร จะไปไหนก็ได้ อยากไปก็ไปกันเลยดิ”

คำที่ ๒

หลังจากประโยคนั้น สองชั่วโมงให้หลังคนทั้งสามรวมถึงรถตู้ อัลพาร์ดสีขาวของฉันที่มีคนขับรถพร้อมสรรพก็เดินทางมาถึง 'วิมาน' โดย สวัสดิภาพ มานเมตต์ตัดสติใจทั้งรถของเขาไว้ที่ร้านรูน้อง ฝากกุญแจไว้ กับพนักงาน แล้วสั่งให้ผู้ช่วยของเขาที่จะต้องตามมาที่เขาใหญ่ในอีกสองวัน ขับรถขึ้นมาให้ ส่วนขากลับเดี๋ยวก็จะฝากให้ลงไปพร้อมฉัน เมื่อมาถึงแล้ว ชายหนุ่มเจ้าของอาณาบริเวณเป็นร้อยไร่ก็ยื่นกุญแจวิลลาขนาดสองห้องนอน ให้อีกคน

“อะนี่”

“ขอบคุณพี่” ชายหนุ่มที่อยู่ในชุดเสื้อยืดสีดำกับกางเกงยีนผกหัวให้ มานเมตต์ที่ยังคงอยู่ในชุดเดิม

ตั้งแต่ไปประชุมผู้ถือหุ้นของบริษัทที่บ้านมานานเมตต์ยังไม่ได้เปลี่ยน เสื้อผ้าเลย ถามว่าทุกวันนี้หนุ่มหล่อที่มีวัยเกือบสี่สิบนั้นยังมีอำนาจบริหาร ในบริษัทของที่บ้านไหม ก็ไม่ แต่หุ้นที่ยังมีติดกระเป๋าทอนลาตำแหน่งมาเมื่อ คราวน้องสาวเข้ามาจัดการดูแลงานทั้งหมดแทน กับที่พ่อกับแม่ยังโอบน้อม

ให้เป็นของขวัญปีละสองเปอร์เซ็นต์ก็ทำให้มานเมตต์มีสิทธิ์ที่จะโหวตออก
 ความเห็นในเรื่องต่างๆ และเป็นเหตุให้ในแต่ละเดือนคนที่ชอบอยู่ใรร้อยแปด
 ต้องเข้ากรุงเทพฯ เพื่อไปประชุมประจำเดือน เขาเลยจัดแจงให้บริษัทนำเข้า
 เครื่องดื่มของตัวเองเสนอรายงานอัปเดตต่างๆ ในช่วงเวลาเดียวกัน กลายเป็น
 นักจิวเวลรี่ประจำชีวิตไปแล้วว่ามานเมตต์จะลงไปกรุงเทพฯ เดือนละ
 ประมาณหนึ่งสัปดาห์เพื่อทำงานออฟฟิศ ส่วนเวลาที่เหลือจะอยู่ที่นั่นเป็นหลัก
 “นี่กว่าจะนอนด้วยกัน”

ตอนที่มานเมตต์โทร. มาสั่งให้คนทางนี้เตรียมห้องหับไว้รับรอง ฉัน
 ก็สะกิดใหญ่เลยว่าขอแบบหลังเดียวกันก็ได้ แต่ต้องมีห้องนอนแยกกันเป็น
 ลัต์เป็นส่วน ร่วมบ้านได้ แต่ไม่ร่วมเตียง เจ้าของวิมานก็ได้แต่พยักหน้าแบบ
 งงๆ ระหว่างพูดสายกับลูกน้อง แต่ยังไม่ได้ถามอะไรออกไป เพราะไลลาถึน
 นั่งหลับอยู่ที่เบาะแถวสุดท้ายของรถ จนมาตอนนี้ที่ฉันเดินตามลงมาเอา
 กุญแจถึงได้โอกาสไขความข้องใจของตนเอง

“บ้าเหอพี โลลาเอาผมตายแน่”

อีกคนรีบปฏิเสธ แม้จะรู้ว่าคนมากมายคิดว่าเขากับไลลาถึนไม่ใช่
 เพื่อนสนิทกันจริงๆ แต่ทั้งคู่ก็ไม่เคยคิดที่จะแก้ไขความเข้าใจผิดของใคร
 แต่กับมานเมตต์เพราะอะไรก็ไม่รู้ ฉันรู้สึกว่าเขาต้องเคลียร์ให้ชัดเจน

“ก็แฟนกันไม่ใช่หรือไง” ถ้าไม่ใช่ทำไมถึงกล้ามาค้ำอ้างแรมกันแบบ
 นี้ โทษจะความรู้อใจ เอาใจ ห่วงใยที่ฉันแสดงออกต่อผู้หญิงคนนั้นก็โคตร
 จะชัดเจน เขาพูดได้ด้วยคามมั่นใจเลยว่าเป็นมากกว่าเพื่อน แต่ทั้งที่มั่นใจ
 นักหนาที่ลึนแปลๆ ให้คำตอบไม่เป็นอย่างที่คิด

“ไม่มีทางเลย โลลามันเพื่อนจริงๆ พี ผมรักมันเป็นน้อง” ฉันเคยมี
 น้องสาวที่อายุห่างกันห้าปี แต่เสียชีวิตไปตั้งแต่อีกฝ่ายอายุเพียงสิบสามปี
 เพราะโดนลูกหลงที่เมียน้อยพ่อเอาปืนมาชู้ทำร้ายกันจนถึงบ้าน หลังจากนั้น
 ไม่นานมารดาแท้ๆ ของฉันก็ตรอมใจจากไป

“แน่อะ แล้วถ้าไม่ใช่แฟน พ่อแม่เขาปล่อยมาได้ไง” ด้านคนแก่กว่า

ได้ยินประโยคนั้นก็หายใจเข้าลึกหลังจากกลืนลมหายใจ ไม่ได้รู้เลยว่าใน
วินาทีนั้นมีรอยยิ้มเกิดขึ้นบนใบหน้าคมเข้มทันทีที่ได้ยินคำอธิบายจากฉันทน์

“ผมสนิทกับบ้านมันพอควรแหละพี่ ที่บ้านมันเลยไว้ใจ อีกอย่าง
บ้านนั้นตามใจจะตายไป ไม่มีใครกล้าว่าคุณหนูโลลาถีน นกดลหรือ” ฉันทน์
พูดไปเรื่อยระหว่างเดินกลับมาที่รถของเขาซึ่งสตาร์ทไว้ให้โลลาถีนหลับรอ

มานเมตต์ซังกษา ‘นกดล’ ที่รุ่นน้องเพิ่งพูดออกมานั้นไม่มีใครหรือ
ที่จะไม่รู้จัก เพราะนอกจากราชสกุลจะเก่าแก่ สมาชิกสูงสุดที่ยังมีชีวิตอยู่ก็
คือ หม่อมราชวงศ์ศศิภา นกดล หรือคุณหญิงศศิที่เป็นที่รู้จักกันดีทั้งใน
วงการธุรกิจและสังคม เป็นแม่เสือที่ใครๆ ก็เกรงใจและกลัวบาร์มี เพราะ
สตรีมีบรรดาศักดิ์ผู้ซึ่งสามารถรวบกิจการที่หล่นนอกอ่วงสร้างมากับสามีจาก
ปากเหยี่ยวปากแดงผู้ซึ่งเป็นพี่น้องของเจ้าสัวอนันต์ในวันที่ท่านล่องลับไว้ได้
ทำนองว่าตอนทำไม่คิดช่วย แต่พอพี่ชายตายจะมาขอแบ่งมรดก นอกจาก
จะพาดฟันเอาคืนมาได้ ‘คุณหญิง’ ยังบริหารได้รุ่งเรืองเฟื่องฟู เป็นสถานี
วิทยุโทรทัศน์อันดับหนึ่งตลอดมา มีลูกชายเป็นถึงดารารุ่นใหญ่หล่อเหลา
สมาร์ตมากๆ จนสาวๆ ยังตามกรี๊ดทั้งเมือง ขนาดมานเมตต์ก็ไม่นิยมดูละคร
ยังรู้จักเลย

“หืม? นกดล งั้นหรือ”

“เออดีพี่ นั่นนะ...” ฉันทน์พยักพยัดไปที่รถคันข้างหน้า “...หลานสาว
สุดสวาหชาติใจของคุณหญิงยาศศิเขาละ”

เมื่อได้รับการคอนเฟิร์มเช่นนั้น มานเมตต์ก็ตบขาฉันทน์ทันที กลัว
แทนรุ่นน้องขึ้นมาเลยละว่าหากทำอะไรให้ฝ่ายนั้นผิดใจ เดียวได้มีเรื่องใหญ่
โตแน่นอน เพราะอิทธิฤทธิ์ อิทธิพลของตระกูลนกดลใช้ธรรมดาที่ไหน
ใครๆ ก็รู้ว่าคับฟ้าไม่น้อย

“ตายहां ไอ้ฉันทน์ มึงไปเอาหลานเขามา ตายहां นี่มานอนในโรงแรม
ที่ด้วย คุณหญิงท่านจะไม่ส่งใครมาเอาเรื่องใช้ไหม”

“ไม่ๆ ไม่เป็นไร ผมสนิทกับที่บ้านเขามากๆ พี่ จะว่าไปข้อดีอย่าง

เดียวของการที่เป็นลูกผู้ชายคนนั้น...” ธันน์หมายถึงพ่อบังเกิดเกล้าที่ตัดขาดกันเรียบร้อยแล้ว คนที่เป็นสาเหตุของทุกอย่างที่ไม่ดีในชีวิตเขา “...ก็เพราะคุณย่าของโลลารู้จักเขา เลยไวใจผมมาก”

“เฮ้อๆ เรื่องของมึงละกัน พวกกันไปนอนไป แล้วนี่ห้องของคนขับ” ฆานเมตต์ยื่นกุญแจที่פקของคนขับรถให้ ในใจโล่งแปลๆ ที่รู้แน่ชัดว่าทั้งคู่ไม่มีความสัมพันธ์ใดต่อกัน นอกจากความเป็นเพื่อนระหว่างบอกกล่าวแก่คนที่พากันมาถึงที่นี่ในเวลาเกือบเที่ยงคืน

“แล้วพี่จะนอนแล้วหรือไง ผมสร้างละ ดึกๆ แบบนี้มีไรทำบ้าง” ธันน์เอ่ยถาม พอได้นั่งรถมานิ่งๆ เว้นระยะเกือบสองชั่วโมง อากาศมันก่อนออกจากกรุงเทพฯ ก็หายไป

ในขณะที่ฆานเมตต์ก็คิดแบบธันน์ ติดก็แต่คนที่นอนหลับอยู่บนเบาะหลังของรถตู้ราคาสามล้านกว่าบาทนั้นละที่เจ้าของวิมานไม่รู้ว่าธันน์จะจัดการอย่างไร เพราะต่อให้ไม่ได้เป็นแฟนกัน แต่ความห่วงหาที่หนุ่มหล่อวัยยี่สิบหกมีต่อทายาทนาคดลก็เป็นเรื่องจริง

“พูดแบบนี้แปลว่าจะกินต่อหรือไง”

เจ้าของพื้นที่หันมองขาเทียวที่เดินเคียงข้างกันมา ตัวเขาเองก็ยังคงดื่มต่อได้ ยิ่งไงพรุ่งนี้ก็เป็นวันหยุดที่กำหนดให้ตัวเอง แม้ต้องกำกับดูแลงานการแต่ก็เบาบางมาก

“อ้อ เอาใหม่ ไวน์เบาๆ ลักคนละขวด” ธันน์เสนอ แม่ไม่ได้เตรียมตัวมาพักผ่อน แต่เมื่อจับพลัดจับผลูมาอยู่ที่นี่แล้ว เขาก็ไม่มีทางเลือกอะไร นอกจากปล่อยตัวปล่อยใจให้ผ่อนคลายตามสบาย ซิลี่ให้สุด อีกอย่างอากาศที่นี่ในช่วงเดือนธันวาคมนี้ก็ดีเหลือเกิน

“แล้วเพื่อนเราละ จะปล่อยให้นอนคนเดียวหรือไง”

“ก็พี่ไปกินต่อที่วิลลาผมได้ มีห้องนั่งเล่นใช้ใหม่ เดี่ยวให้โลลามันเข้าไปนอนของมันไป”

เมื่อได้ยินแบบนี้ฆานเมตต์ก็ไม่ติดขัดอะไร ได้แต่บอกให้ธันน์กลับ

ไปที่พักในขณะที่เขาจะส่งเครื่องตีไม้ไปให้ กะว่าในช่วงเวลานี้คงพอให้รุ่นน้องได้พาเพื่อนเข้าไปพักผ่อน ให้ความเป็นส่วนตัว

ผ่านไปเกือบยี่สิบนาทีมานเมตต์จึงไปกดกริ่งห้องพักแบบวิลลาขนาดสองห้องนอนที่เขาขอให้ฉันกับโลลาลินพักผ่อน คิดว่ารุ่นน้องหนุ่มคงรออยู่เพียงคนเดียว แต่คนที่มาเปิดประตูให้กลับเป็นหญิงสาวที่เปลี่ยนเสื้อผ้ามาเป็นเสื้อยืดสีชมพูแขนกุดตัวโคร่งยาวครึ่งข่าอ่อน จนไม่แน่ใจว่ามีกางเกงอีกชั้นซบไว้ด้านในหรือไม่

“อะมา โลลาช่วย”

คนที่อาบนํ้าล้างหน้าเรียบร้อยแล้วรีบยื่นมือไปรับกล่องแก้วไวน์ยี่ห้อยี่ห้อที่มานเมตต์ถือไว้ในมือขวา ส่วนมือซ้ายของเขามีกระเป๋าใส่ขวดไวน์อยู่ ซึ่งโลลาลินคะเนแล้วว่าน่าจะหนักกว่ากัน เลยเลือกที่จะมีน้ำใจช่วยถือสิ่งที่เบากว่า

มานเมตต์ก็ไม่ขัดขืนให้อีกคนก้อพลางเอ่ยปากพูดจาด้วย จะว่าไปนี่เป็นบทสนทนาแรกระหว่างหนุ่มวัยเกือบสี่สิบกับผู้หญิงที่เพิ่งบรรลุนิติภาวะคนนี้ เพราะที่ผ่านมามีทั้งคืนเป็นการคุยกันผ่านๆ เสียมากกว่า

“ขอบใจ ธารน์ล่ะ”

“โทรศัพท์อยู่ในห้อง คุณนั่งรอแป็บ เดี่ยวโลลาไปเรียกให้”

โลลาลินนุ้ยไปเฝ้าทางประตูห้องฝั่งตรงข้ามกับที่หล่อนเพิ่งเดินออกมาหลังจากได้ยินเสียงกริ่งประตู พลังออกตัวว่าจะไปตามธารน์มาให้ เพราะรู้สึกแปลกๆ ที่ต้องอยู่กับผู้ชายคนนี้สองคน รีบวางของแล้วไปเคาะประตูเรียกเพื่อนรักที่อยู่ในห้องนอนของเขาออกมา ซึ่งก็พอดีกับที่ธารน์วางสายจากเด็กที่เขาคุยๆ อยู่ แล้วเปิดประตูออกมาพบกัน

“มีไร พี่หมากมาละเธอ” คนหน้าเกาหลีสักมมองเพื่อน แล้วทอดสายตาดูผ่านหัวของโลลาลินไป แต่ก็มองไม่เห็นเจ้าของวิมาน หรือจะอยู่ในห้องนั่งเล่นที่นัดแนะกันไว้

“อ้อ ธารน์รีบออกมาสิ” หญิงสาวดึงแขนเพื่อนให้เดินออกมา

ฉันนี่ก็ไม่อึดออด เคลื่อนตัวตามการจับจูงของโลลาลิณ “ทำไมรับแขกให้หดห้อยทำเป็นอึดออดนะ”

ชายหนุ่มลมมะเหงกที่หน้าผากโหนกใสของเพื่อนที่ล้างหน้าล้างเครื่องสำอางออกหมดสิ้น หน้าเปลาๆ แบบนี้ก็น่ารักดีอยู่แล้ว แต่พอแต่งเต็มขึ้นมากก็เรียกว่าสะกดตาทุกคน ดูอย่างมานเมตต์ก็ได้ แม้จะทำท่าทางเหมือนไม่สนใจโลลาลิณมากมาย ไม่ได้มีภาษากายที่สื่อเจตนาร้าย แต่ฉันนี่ก็มองแวตารุ่นพี่ออก เพราะนอกจากจะเป็นผู้ชายเหมือนกัน เขายังรู้จักมานเมตต์ดีไม่น้อย

“ก็ไม่รู้จ๊กกับเขานี อีกร่างหน้าดูจะตาย โลกกลัวโดนกัด”

ด้านคนสวยก็อยู่ป่ากระหว่างเดินตามกันมาที่บริเวณรับแขก พร้อมใจกันมองทอดผ่านประตูกระจกบานเลื่อนซึ่งเปิดไปสู่สระน้ำและระเบียงกว้าง เห็นว่ามานเมตต์เตรียมตั้งวงที่ข้างนอก กำลังเปิดไวน์เทใส่แก้วทั้งสามใบรอพวกเขาอยู่ แต่สองเพื่อนรักก็ยังไม่ได้ออกไปสมทบเพราะมัวแต่นินทาคนข้างนอกอยู่

“บ้าไปแล้ว คนอย่างคุณหนูโลลาเนี่ยนะกลัวใคร”

ฉันนี่ไม่ได้แซวเลย เพราะปกติหญิงสาวคนนี่ไม่เคยแคร์ ไม่แยแสอะไร จะมีก็แต่คนที่สนิทชิดใกล้อย่างเขาที่ละที่รู้ว่าอันที่จริงโลลาลิณนั้นแสนอ่อนไหวเพียงใด

“อย่ามาแซวกันนะ ไม่รู้ละ คนนี้โลลาไม่ไฟต์ด้วยหรอก สยองแปลกๆ อี้ย”

โลลาลิณทำท่าชนพองสยองเกล้า ลูบแขนเร็ววในตอนที่ฉันนี่ก็มมองคนที่รักกันแบบบริสุทธิ์ใจ เพราะปมเรื่องความรัก เรื่องครอบครัวตัวเองในอดีตทำให้ชายหนุ่มเป็นห่วงหล่อน ไม่อยากให้โลลาลิณต้องมาเจออะไรเจ็บช้ำแบบที่มารดาเขาเคยประสบมา แม้ว่ามานเมตต์จะเป็นรุ่นพี่ที่รักเคารพ แต่หากเกี่ยวกับ ‘ไอ้ตุต’ ของเขา เขาก็อดที่จะคิดมากไม่ได้

“ทำมาเป็นอี้ย ไม่ใช่ว่าแอบชอบเขาไปแล้วนะ เป็นเด็กเป็นเล็กอย่า

“เพิ่งมีแฟนรุ่นใหม่”

“เป็นไง”

มานเมตต์ถามความเห็นทั้งฉันและไลลาที่กำลังจิบไวน์หลากหลายยี่ห้อ ‘วิน วิโน’ ที่ผลิออกมาได้รสชาติที่เขาพอใจเป็นล็อตแรก มันใจว่าแม้จะไม่เทียบชั้นห้าอหรันต์ แต่ก็ต้องดีกว่าไวน์โลกใหม่ปีใหม่ๆ แน่ชอน

“ก็ตินะ” ไลลาถนยักไหล่ อาจจะไม่ไ้มีความรู้แน่นเปรี๊ยะ แต่ก็บอกไ้ละว่าขวดไหนอร่อยหรือไม้อร่อย รากเหง้าของไวน์เด่นๆ ดังๆ ก็จำไ้พอตัว “แต่ไ้ลาว่าหากกินกับอาหารมันจะอ่อนไปหน่อยใหม่”

เพราะเป็นไวน์ที่เพิ่งบ่มเสร็จไม่นาน ตามประสาคอไวน์จะเรียกว่าไวน์ใหม่ ยิ่งปลุกด้วยยงุ่นพันธุ์ดีแบบที่ไ้ใช้ทำเครื่องดื่มชนิดนี้ในต่างแดน แต่ดันเติบโตในประเทศไทยที่มีข้อจำกัดเรื่องดิน เรื่องน้ำ เรื่องอากาศ ก็จะทำให้ทั้งรส กลิ่น และสัมผัสไม่อาจจะเทียบชั้นไวน์จากประเทศที่มีปัจจัยพร้อมกว่าไ้

“จริงๆ ต้องดีแค่นต์หน่อยแหละ” เขาหมายถึงกระบวนการเปลี่ยนถ่ายไวน์จากขวดลงภาชนะอื่น ซึ่งตัวเลือกที่ดีที่สุดควรจะเป็นแก้วคริสตัลใสเพื่อไ้เห็นสีสันของไวน์ชัดที่สุด โดยการเปลี่ยนถ่ายไวน์ที่ว่นนี้จะก่อให้เกิดผลกระทบขึ้นสองอย่าง อย่างแรก ถ้าเป็นไวน์อายุมาก ดีแคนเตอร์หรือภาชนะจะแยกตะกอนออกจากน้ำไวน์ ช่วยลดความขมไ้มาก และอย่างที่สอง ระหว่างการเทย้ายถ่ายเครื่องดื่มนั้นไวน์จะสัมผัสถูกออกซิเจน ทำให้รสและกลิ่นเกิดพัฒนาการซึ่งเป็นเรื่องดีกับไวน์อายุน้อย อย่างเช่นวิน วิโนของเขาก็ควรเปิดไ้หายใจสักครึ่งชั่วโมง ในขณะที่ถ้าเป็นไวน์ซึ่งเก็บไว้นาน หากดีแคนต์แล้วควรดื่มทันที เพราะโดนออกซิเจนมากไป รสชาติจะเพี้ยนไ้

“อืม ก็คงั้น”

ไลลาถนยงแ้วลง ตั้งใจว่าจะพอแ่แ้วนี้เพราะไ้กลั้เพียงคืนเต็มที

คนอื่นที่ไม่รู้จักตัวตอนที่แท้จริง เห็นว่าโลลาลิณติดสอยห้อยตามไปพบกับ
 ฉันบ่อยๆ คงมองว่าหล่อนได้รุ่งได้ไฉ่ไม่ยาก แต่หาฐู้ไม่ว่าหากไม่ใช่เทศกาล
 พิเศษจริงๆ ก่อนเที่ยงคืนหญิงสาวก็จะหนีขึ้นไปนอนดูซีรีส์ ดูหนังในห้อง
 ทำงานฉันท์ หลับไปจนเมื่อเพื่อนทำงานเสร็จต้องมาปลุกให้แยกย้ายกันขับ
 รถกลับบ้านบ้าง หรือไม่กี่แะค่างที่คอนโดขนาดสองห้องนอนของฉัน ซึ่ง
 แน่แน่นอนว่าหนึ่งในสองห้องนั้นโลลาลิณครอบครองปรปักษ์ มีข้าวของอยู่
 รวากับเป็นเจ้าของห้องอีกคนหนึ่ง

ในขณะที่ฉันควงแก้วแล้วออกความเห็นบ้าง “แต่ผมว่าใช้ได้เลยอะ
 ลั้งแบรนต์พี่ไปขายที่ ‘นัวร์’ ดีกว่า”

รสชาติแบบนี้ คนที่กินเอาแก่ ไม่ได้มีความรู้ว่าจะถูกใจ เพราะรสชาติ
 เป็นกลาง ดื่่มง่าย ฉลากสวย ต้นทุนดี อีกอย่าง ราคาต่อขวดก็น่าจะทำกำไร
 ให้ร้านที่เยวกลางคืนอีกร้านของฉันซึ่งตกแต่งธีมสีดำ ตั้งชื่อเป็นภาษา
 ฝรั่งเศสว่า นัวร์ แต่ฟ้องเสียงกับคำว่า นัว ของไทย เป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่น
 ที่เงินไม่หนาเท่าพวกที่มานิซคลับ แต่ก็กอบโกยเงินต่อเดือนขึ้นหลักสิบล้าน

“เฮ้ย เอาดีๆ นี่ต้นตั้นเลยนะเว้ย”

ตามประกาศคนทำธุรกิจ แม้จะนั่งกอดคอกันกินเหล้าอยู่ แต่เมื่อมีช่อง
 ทางทำเงินได้ก็ไม่รั้งรอ ขนาดว่าจะเอาไปขายในผับด้วยแบบนี้ยังเป็นโอกาส
 อันดีที่จะได้ขยายการผลิต และทำตลาดให้เป็นที่รู้จัก

“จริงพี่” หนูม้วยยี่สิบหกพยักหน้ารับ ก่อนจะวางแก้วไวน์ลงที่โต๊ะ
 ด้านหน้า “แต่ขอกลับไปคุยกับทีมก่อน อาจจะมีจัดให้เป็นเฮาส์ไวน์ ทำโปร
 ไร้ง์ไปก่อน นี่เคยไปวางขายที่ร้านไหนยัง”

มานเมตต์ส่ายหน้า เขาแคว้งขายที่หน้าร้านนิเนอริซึ่งเป็นไวน์บาร์
 ตั้งอยู่ด้านหน้าโครงการวิมานเท่านั้น ไม่แม่แต่จะไล่ไปในรายการเครื่องดื่ม
 ของบริษัทเขาให้ลูกค้าเลือก ถึงแม้เขาจะมั่นใจว่าของคุณภาพดี แต่ก็กลัว
 คนอื่นจะไม่ถูกใจ

“ยัง พี่วางขายแต่ที่นี้แหละ อยากทำให้ดีๆ ก่อนจะส่งออกไปตามร้าน

เดียวเสียชื่อ”

“แต่เอามาให้แขกกินเนียนะ สรุปลั้วนี้ดีหรือไม่ดีกันแน่” เสียงหวานดังแทรกขึ้นมาเพราะไม่เข้าใจตรรกะของคนแก่ตรงหน้า ก็ไหนว่าจะให้หล่อนมารีวิวให้ แต่ทำไมเอาของที่ตัวเองเพิ่งพูดออกมาจากปากว่ายังไม่ดีพอที่จะไปวางขายที่ไหนมาให้หล่อนชิม ยังพูดไม่ทันจบประโยคดี ธันท์ก็ตีหน้าผากหล่อนดั่งป่าบ

“ไอ้ตูดนิ พี่เขาเปิดบ้าน เปิดโล้วให้กินยังปากเสีย เดียวเขาก็ไปออก ไปนอนในสนามหรือก”

“ก็โล้วพูดจริงๆ นิ ทำไม่ต้องมาดุกันด้วย”

แม้ว่าธันท์จะพูดทำนองนี้บ่อยเพราะความตรงแบบไม่ไว้หน้าใครของหล่อน แต่ก็ไม่เคยเลยสักครั้งที่ชายหนุ่มจะทำต่อหน้าคนอื่นแบบนี้ มีอบางคำล่ำหน้าผากบ่อยๆ นึกน้อยใจเพื่อนรักที่มาทำกันแบบนี้

“ดูที่ไหนวะ ชั่งอนชะมัดเลยเราอะ”

ธันท์โคลงหัวอย่างระอาทำที่แสนเอาเรื่องของหญิงสาวทันที ทุกครั้งที่เขาออกปากเตือนอะไร เจ้าตัวจะต้องทำแบบนี้ แล้วก็จบแบบเดิมคือเขาจะไม่พูดอะไรต่อ เพราะไม่อยากให้บรรยากาศดีๆ เสียไป ทั้งที่ก็รู้หรือกว่าที่ทำอยู่จะทำให้โล้วลิดนเสียคน

“เออสิ โล้วมันไม่น่ารักหรือก เชิญธันท์แซ่พินกับพี่ชายสุดที่รักของธันท์ไป” หญิงสาวหันมาค้อนมานเมตต์เต็มแรง นอกจากกลัว ตอนนี้จะเกลียดแล้วที่ทำให้หล่อนโดนธันท์ว่า ทำให้ชายชู้หน้ากันแบบนี้ “โล้วไปนอนแล้ว!”

ธันท์โดนทิ้งให้อยู่กับมานเมตต์ซึ่งกำลังงกึงตกใจกับกิริยาโล้วลิดนไม่น้อย เดือดร้อนรุ่นน้องหน้าใสต้องอธิบายอาการผีเข้าผีออกของเพื่อนสนิท เพราะไม่อยากให้ผู้ใหญ่อย่างมานเมตต์เข้าใจอีกคนผิดว่าเป็นคนไม่ดีไม่มีมารยาท แม้จะออกไปทางนั้ลยไม่ค่อยน่ารักสักหน่อย เขาเล่าให้อีกคนรู้ว่า

ภายใต้ภาพลักษณ์แบบนี้ โฉลาตินมีความน่าสงสารขนาดไหน กองเงิน กองทองในชีวิตไม่อาจบรรเทาความอ้างว้างได้ ด้วยพอบังเกิดเกล้าอย่าง ดาราเจ้าบาทบาทที่ชื่อสุรียัน และจันทร์เจ้า มารดาผู้ให้กำเนิดแยกย้ายกัน ตั้งแต่โฉลาตินยังไม่รู้ความ จำความได้ขึ้นมาก็ต้องย้ายบ้านทุกสองสามวัน ซึ่งไม่มีใครในครอบครัวรู้เลยว่า การต้องย้ายไปโยกมาที่เกิดขึ้นกับชีวิตโฉลาตินนั้นทำให้หญิงสาวรู้สึกว่าเป็นที่ต้องการ ไม่เป็นที่รักของใคร ไม่ว่าคนไหนในบ้านต่างก็โยนหล่อนไปมา เกี่ยงความรับผิดชอบดูแล เจ้าตัวเลยเลือกที่จะอยู่ในจุดที่ตัวเองสบายใจมากที่สุด นั่นก็คืออยู่กับเขา

“อย่าถือสามันนะพี่ ผมขอ”

จันทร์บอกมานเมตต์ ทั้งแววตาและน้ำเสียงวอนขอให้อีกฝ่ายเอ็นดู เพื่อนของตัวเองเต็มที กล่าวกับผู้ใหญ่คนนั้นจะไม่พอใจ เพราะเห็นทำหน้าที่ไม่พุดไม่จา ไม่ได้รู้เลยว่าความรู้สึกยิ่งกว่าสงสารเกิดขึ้นในจิตใจของอีกคน เพราะในมุมลึกๆ หนู่มใหญ่เองก็คิดว่าเขาก็ไม่เป็นที่ต้องการของครอบครัวเช่นกัน

“อืม น่าสงสารนะ”

หนู่มใหญ่ทอดมองออกไปในอาณาเขตเกินร้อยไร่เบื้องหน้า ในขณะที่เขามี ‘วิมาน’ เป็นความฝันและที่พักใจ โฉลาตินอาจจะมิแคร์มันที่คอยช่วยประคับประคองอยู่ ซึ่งหากทั้งคู่ไม่ได้เป็นคู่รักและไม่มีทางพัฒนาความสัมพันธ์ วันหนึ่งรุ่นน้องของเขาคนนี้ก็ต้องไปมีชีวิตของตัวเอง แล้ววันนั้นสาวน้อยวัยยี่สิบที่เพิ่งสะบัดชุดเข้าไปนอนจะเป็นอย่างไร

“ใช่ จะว่าไปที่ผมกับมันสนิทกันแบบนี้ เอาจริงๆ มันคือเด็กพังๆ สองคนดูแลกันเองซัดๆ ถึงแม้ที่พี่เห็นอาจจะเหมือนผมดูแลมันมากไปหน่อยก็เถอะ” จันทร์พูดกั๊กหัวเราะ เขาเองก็เสียน้องสาวและมารดาไปเพราะความเจ้าชู้หลายใจของบิดา ด้านโฉลาตินต้องกลายเป็นคนบ้านแตกตั้งแต่จำความไม่ได้ก็เพราะความแพรวพราวของสุรียัน ที่ทำให้จันทร์เจ้าหน่ไม่ไหวขอหย่าขึ้นมา

“เข้าใจๆ”

คนวัยเก๋อบลีสืบรับคำ แม้ว่าครอบครัวเขาจะอยู่ร่วมกันอย่างปกติสุขดี แต่การที่มานเมตต์ไม่ยอมสืบทอด ไม่ทำงานของครอบครัว ก็ทำให้ตัวเขาเองรู้สึกอยู่ทุกวินาทีว่าเป็นแกะดำของบ้าน น้อยใจลึกๆ ก็หลายครั้งว่าที่พ่อแม่กับน้องสาวไม่เรียกร้องให้เป็นหัวเรือใหญ่ในการสานต่อธุรกิจครอบครัวเพราะอาจจะไม่ต้องการเขา สนับสนุนส่งเสริมให้ออกมาอยู่ป่า อยู่ไร่ ไม่ตั้งต้นเลยด้วยซ้ำ

“เตี้ยอ้วนค่อมกันอยู่สองคน” ถิ่นที่ว่าต่อ ก็มลงเขี่ยขี้หนูหรือในที่รองตรงหน้า

ในขณะที่มานเมตต์ยกเครื่องดื่มขึ้นจิบลดอารมณ์วูบไหวงในอกสะท้อนใจว่าหากคนนอกมองก็คงคิดว่าชีวิตพวกเขาทั้งสามคนสวยหรูดูดีไปหมด ซึ่งหากเขาไม่ได้ยินเรื่องของสาวสวยจากปากรุ่นน้องก็คงมองว่าทุกอย่างในชีวิตหล่อ่นสมบูรณ์พูนสุข จนคิดว่ากิริยาไม่น่าดูที่หล่อ่นแสดงออกมา นั้นเพราะเป็นคนนิสัยเสีย แต่พอรู้พื้นเรื่องแบบนี้ ความคิดที่มีต่อโลลา ลินก็เปลี่ยนไปอีกแบบหนึ่งโดยสิ้นเชิง...สงสาร คือคำแรกที่ผุดขึ้นมาในหัวใจ

“แล้วเขาไม่มีแฟนหรือไง หน้าตาก็น่ารัก” แม้นิสัยจะน่าตีไปหน่อยก็ตาม

“มีอะไรละ โลลานะมันไม่พูดกับใครเลยด้วยซ้ำนะ คนทั้งคณะนี้จะว่าชอบก็คงชอบที่มันหน้าตาน่ารักกับรวยมาก ส่วนที่เกลียดก็คงเพราะมันหยิ่งไม่เห็นหัวใคร ไม่รู้หรือกว่าจริงๆ มันไม่กล้าไปพูดกับใครต่างหาก”

เพราะกลัวจะถูกทิ้งขว้าง กลัวจะไม่ใช่ที่ต้องการของใครๆ โลลาลินเลยจำกัดพื้นที่ของตัวเองให้แคบที่สุดเท่าที่จะทำได้

“แต่พวกผู้ชายถ้ามันจะจีบ มันก็ต้องเข้าไปคุยสิ”

“เรื่องนั้นมันคงฝังใจที่บ้านมันแตก ผมเองก็เพื่อนเหี้ยด้วยแหละ” หนุ่มหล่อวัยยี่สิบหกหัวเราะตัวเอง “พอคนจะมาจีบมันก็กันท่า ไม่อยากให้

โลลามีแฟนอะ”

ไต้ยิบแบบนั้นใจที่เคยสบายของมานเมตต์ตอนที่ฉันยืนยันว่าทั้งคู่เป็นแค่เพื่อนกันก็ซึกแกว่ง หากคบกันแบบนี้ทำไมไอ้ฉันมันจะต้องมาหวงพุดออกมาแบบนี้ทำใจเขาพานตันผิตจังหวะอีกแล้ว

“หวงหรือไง”

“หวงพี่ ห่วงด้วย” ฉันน้อมรับแบบไม่ก๊ก กับโลลาลิณเขาน่าจะเป็นพ่อหล่อนมากกว่าเพื่อนสนิทด้วยซ้ำ

“หี แล้วมาพุดว่าเป็นเพื่อนกัน”

ในวินาทีนั้นมือหนาของมานเมตต์จับก้านแก้วไวน์แน่นโดยที่ตัวเองก็ไม่ได้รู้ตัว ตาตาขลับเคลือบไว้ด้วยไอความไม่พอใจ ดีที่ฉันมีแวแต่ วุ่นวายกับการรินเครื่องดื่มเพิ่มให้ตัวเอง เลยไม่เห็นท่าทางน่ากลัวนั้น

“เพื่อนจริงๆ หวงเพราะถ้ามันมีแฟน ผมก็เหงาคนเดียว ส่วนไอ้เรื่องหวง ทำไมจะไม่หวงวะ เห็นแบบนี้แหละ ถ้าผู้ชายมาหลอกน่าจะไม่วู้ตัวด้วยซ้ำ”

“เออ ก็ให้มันพอดีๆ ต่อให้สนิทยังงั้น วันหนึ่งก็ต้องแยกย้ายกันไปมีชีวิตของตัวเองนะ ยิ่งแก่ทำแบบนี้ โลลาเขาจะอยู่เองไม่ได้ คิดดีๆ รู้ไหม”

มานเมตต์พุดให้อีกฝ่ายคิด ซึ่งก็ดูเหมือนจะกระตุกใจอีกคนได้ดี เพราะลีนเสียงเขา ฉันก็หันไปมองทางประตูห้องนอนของโลลาลิณทันที นั่นสิ ก็ไม่ได้เป็นแฟน ไม่ได้รักกันแบบนี้ ถ้าวันหนึ่งเขามีใคร แล้วไอ้หน้าไหนมันจะมาดูแลหล่อนแทน

คำที่ ๓

‘หนูกลัว...’

เฮือก...

หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าเต็มปอดราวกับว่าตลอดระยะเวลาสิบกว่า ชั่วโมงที่ผ่านมาไม่ได้สูดออกซิเจนเข้าไป ขณะเดียวกันก็เบิกตาโพลง รับรู้ได้ทันทีว่าเข้าแล้ว ไม่ใช่เพราะแสงที่แยงตา ให้สว่างกว่านี้ก็หลับได้ ไม่เดือดร้อนอะไร เพราะตั้งแต่ไหนแต่ไร โลกาลิณไม่อาจปิดไฟให้มีตสนิทแล้วนอนหลับเหมือนคนอื่นๆ ได้ ซึ่งหากหลับไปแล้วมีใครอุทริหวังดีมาปิดไฟให้ เมื่อตื่นมาเจอความมืด หญิงสาวจะกรีดร้องทันที ทั้งกลัว ทั้งหวิวโหวง เหมือนมีใครมาบิดหัวใจโดยที่ไม่รู้สาเหตุ หลายทีที่หม่อมราชวงศ์ศศิณีภาให้ไปปรึกษาหมอเพื่อแก้อาการแพนิคนี้ หลอนก็ไม่ยอมไป คุณย่าเลยได้แต่ตามใจ ไม่กล้าบังคับหลานรัก ปล่อยให้นอนเปิดไฟมาทั้งชีวิต

ตาหวานทอดมองไปที่ระเบียงห้อง เห็นวิวไร่ร่องน้ไกลสุดลูกหูลูกตา ผ่านช่องผ้าม่าน ก่อนที่มือเรียวเล็กจะเอื้อมไปคว้ามือถือซึ่งอยู่ที่หัวเตียง ถึงได้รู้ว่าเป็นเวลาเจ็ดโมงครึ่งแล้ว ควรจะลุกออกจากเตียง แต่โลกาลิณก็เลือก

ที่จะกลิ้งไปกลิ้งมา ไม่ยอมออกจากห้อง เพราะยังไม่ให้ชน้อยอยู่

กว่าหญิงสาวจะลุกได้ก็เปิดโคมกว่า ใช้เวลาทั้งหมดไปกับการแต่งตัว แต่งหน้า ทั้งที่ปกติก็ไม่ชอบทำอะไรใส่ตัวนัก แต่ก็ไม่รู้จะอยู่เฉยๆ ทำอะไร นึกถึงคำสอนของพี่สาวคนโตว่าให้แต่งตัวสวยๆ ต่อให้อะไรไม่ถูกใจ อย่างน้อยความงามของเราก็จะช่วยผ่อนหนักเป็นเบา จนใบหน้าจิ้มลิ้มมีสีสันแต่ง เต็มตามที่ครูความงามอย่างเพียงรุ้งพรำสอน ไม่วายหิบบลอนม้วนผมไฟฟ้า มาเพิ่มวอลลูมิให้เส้นผมตัวเองฆ่าเวลาไปเรื่อยเรื่อย

จนผ่านไปเป็นชั่วโมงๆ เพื่อนรักที่ปกติก็ตื่นเช้าไม่แพ้กันหากไม่ได้เข้า ร้านก็ไม่มีความว่าจะมาง้อ ไม่ได้ยินเสียงใครเคลื่อนไหวที่ด้านนอกเลย เลยได้แต่ทำใจแข็งเดินไปกดโทรศัพท์ที่นอนซึกความเป็นไปในโลกออนไลน์บนเตียงอีกที แล้วก็พบว่ามีคนคลิกไลก์รูปค็อกเทลตัวใหม่ที่ร้านนิชเพิ่งคิดค้น เมื่อวาน และหล่อนถ่ายรูปอัปในอินสตาแกรม มีคนมาคอมเมนต์ถล่มทลาย ว่าอยากจะชิม ถามหาวิธิจองโต๊ะในอีเวนต์ใหม่ที่จะเกิดขึ้นต่างๆ นานา จนหญิงสาวยังไม่ไหวเพื่อนตัวดี ดุชิ ช่วยทำมาหากินตั้งเท่าไร ไม่เห็นจะสนใจ กันสักนิด แต่ก็พิมพ์ไลน์ไอดีของแอดมินร้านนิชลงไป

จากนั้นหล่อนก็กดเข้าแอปพลิเคชันไลน์ ใจวูบไปไม่น้อยเมื่อเห็นว่า ในห้องแชตของพี่น้องที่มีชื่อกรู๊ปรู้ว่า sky's angles ยังไม่มีข้อความใดๆ ตอบกลับมา สมองของโลลาลิถนเลยสั่งให้หล่อนไม่ต้องแม่แต่จะกดเข้าไปดู ว่ามีใครอ่านไหม ตัดสินใจกระแทกมือถือลงกับเตียง เดินไปเปิดประตูและ ส่งเสียงดังเต็มทีเรียกร้องความสนใจ แต่ก็ไม่มีเสียงอะไรลอดมาจากห้องฝั่งตรงข้าม ปล่อยให้หล่อนทิ้งตัว ถอนหายใจ

เดินเลื่อนลอยในห้องอีกพักใหญ่หญิงสาวก็ทนไม่ได้ เดินไปทำหน้า บึ้งหน้ามุ่มอยู่หน้าประตูห้องนอนชั้นนี้ กำมือบางเป็นกำปั้นเตรียมทุบเต็มที แต่ก็ไม่กล้า แม่จะสนิทกันมากแค่ไหน เลยเลือกที่จะแนบหน้าลงกับประตู ก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรเล็ดลอดออกมา เลยยิ่งหงุดหงิดไปกันใหญ่ ไม่สนมารยาทอีกต่อไป เงื้อมือขึ้นสูง และ...

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

หญิงสาวถอยออกมาจากหน้าประตูพลาเงยหน้ามองมือตัวเอง ก็ยัง
ไม่ได้เปลี่ยนที แล้วเสียงที่ดังขึ้นคืออะไร

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

โผล่ลลลลลหันหาต้นเสียง ก่อนจะขมวดคิ้วเพราะเสียงที่ได้ยินดังมาจาก
ประตูหน้าห้อง จึงรีบเดินไปเปิดประตูออกด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์ ก่อนจะ
เห็นว่าคนที่มายืนขี้หัวทาวใส่ตอนนี่ก็คือเจ้าของวิมานที่อยู่ในเสื้อีเซ็ดผ้าหนา
ลึกล้ำอ่อนคู้กับกางเกงงูสก็กก็เข้มที่มีกระเป๋ำเต็มไปหมด รองเท้าหน้าตา
เหมือนทิมเบอร์แลนด์ แต่ก็ไม่ใช่ ทำให้ลลลลลต้องเอียงหัวเพราะกำลังดู
ว่าเป็นยี่ห้ออะไร หรือตาลุงแก่คนนี้จะใช้ของปลอม ยังไม่ทันได้คำตอบให้
ตัวเอง หญิงสาวก็ต้องเสีสมมาธิ

“สำรวจผมเสร็จหรือยัง หล่อถูกใจมะ”

คนที่โดนมองหัวจตเท้าเปลี่ยนอิริยาบถมาทำสะเอวจ้องหน้าผู้หญิง
ในวิลลาของเขา เมื่อกวนหน้าใส่ก็สวยดี นี่เกิดดัดจริตจะมาแต่งหน้าทาปาก
อะไรกลางเขากลางป่า

“บ้า! แก่ละสิไม่ว่า โลงจะอ้ารออยู่ละ”

โผล่ลลลลลไม่ปฏิเสธหรือกว่ามานเมตต์งานดี ก็บอกตัวเองในใจตั้งแต่
วินาทีที่ได้พบแล้ว แต่ความรู้สึกบางอย่างที่หญิงสาวมีต่อชายผู้นี้ไม่ว่าจะแค่
อยู่ใกล้ๆ แค่อตอบคำถาม แค่เห็นหน้า หรือแค่...แค่นึกถึงก็ทวิวแปลกๆ
อีกอย่างหล่อไม่หล่อไม่รู้ รู้แต่ว่าตอนนีพ้อหล่อนก็ยังคงดูดีกว่าเขา

“หึ คุณโผล่ลา” มานเมตต์ทอดเสียงเรียกชื่อหญิงสาวตรงหน้า เอาละ
ถึงจะไม่ค่อยได้ใกล้ชิดผู้หญิงที่ไหนให้มาอวยใส่ความมหน้าตาดี แต่เขาก็รู้ว่า
เขาเป็นคนมีของคนหนึ่ง “ชิงอะ ยิงแก่ยิงเผ็ดนะครับ”

พูดแล้วก็ทุเรศปากพร้อมกับงใจตัวเอง ตั้งแต่เขาเกิดมาอย่าว่าแต่
ต่อปากต่อคำกับใครเลย จะมาพูดจาย้อนยอกเล่นหัวแบบนี้ยังไม่ใช้ยี่ห้อ
มานเมตต์ไปกันใหญ่ แต่ในเมื่อผลลออกไปแล้ว หนุ่มหล่อ้วยสามสิบแปด

ก็ได้แต่แก้กหน้าขริมิใส่คนที่ทำท่าจะอ้วก

“แหวะ แล้วนี่มาทำไมแต่เช้า ความเกรงใจเป็นสมบัติของผู้ดี ไม่คิดจะให้หลับใหลนอนกันหรือไง”

แม้จะรู้แก้ไขว่านี่เก้าโมงกว่าเข้าไปแล้ว แต่ก็รู้ว่ามานเมตต์จะมาวอแหวะไร ถ้าฟังไม่ผิดเมื่อวานตอนเกือบตีสองเขาเพิ่งกลับออกไปเอง

“ก็จะมารับไปกินข้าวเช้า เก้าโมงแล้วไม่หิวหรือไง”

พอเขาถาม คนที่มีชีวิตอยู่เพื่อกินก็รู้สึกขึ้นมาทันใด แต่ว่าจะให้ไปกินอะไรที่ไหน ในเมื่อฉันก็ยังไม่ตื่น ต่จะให้จะงอนยังงัย หล่อนก็ไม่กล้าทิ้งเพื่อนไปอยู่ดี

“ฉันยังไม่ตื่น”

“รู้” มานเมตต์ทำหน้าที่เมีย เพราะเขานี้ละตื่นมาแล้วเห็นข้อความที่รุ่นน้องพิมพ์ทิ้งไว้ตอนเกือบใกล้หกโมงเช้าว่าหากโลลาลินตื่นแล้วก็ช่วยมาพาหล่อนไปดูแลที ดั่งนั้นเมื่อเช้าเขาเลยรีบเข้าไปดูความเรียบร้อยเร็วกว่าทุกวันเพื่อที่จะได้เหลือเวลามาดูแลเด็กคนนี้ “มันบอกผมเองว่ามันจะตื่นเที่ยงๆ ให้มารับคุณไปหาอะไรกินก่อน”

คนทั้งนอนเพื่อนอยู่แล้วก็ยิ่งฉุนไปอีก พาหล่อนมาแล้วยังมาทิ้งไว้กับคนอื่นแบบนี้ มันใช้เรื่องใหม่!

“แต่...” จะให้บอกว่ายังไม่หิวก็ดูจะโกหกตัวเองไปหน่อย เพราะตอนนี้กระเพาะเริ่มเรียกร้องอาหารมาเต็มเต็ม แต่ก็ไม่อยากจะไปกับเขาสองคนน้อยใจฉันนี่มากขึ้นไปอีก ก็รู้สึกเสียกันดีอยู่แล้วว่าไม่ชอบสนิทกับใคร ยังมีหน้ามาเอาหล่อนไปฝากคนอื่นเลี้ยง ซึ่งถ้าฉันนี่ยืนอยู่ตรงนี้ตอนนี้ หล่อนต้องหยิกเพื่อนให้รู้ตัวบ้าง แต่ก็เป็นไปไม่ได้เพราะตัวดันเหตุยังหลับอูด จึงได้แต่ลงอารมณ์หงุดหงิดทั้งหมดกับคนร่างใหญ่ตรงหน้า “ใครจะกล้าไปกับคุณสองคน หน้าตาก็ไม่ใช่ว่าจะไว้ใจได้ นี่เดินมาโกหกกันหรือเปล่านั้นรู้”

ด้านคนที่โดนดูถูกทั้งด้วยคำพูดและสายตาหน้าร้อนผ่าว โลลาลินไม่ได้สักแต่พูดกระทบใจคน แต่ยังมีมองมานเมตต์ตั้งแต่หัวจดเท้า ความ

สงสารที่มีให้หล่อนเมื่อคืนหายวับไปทันทีที่เด็กปากไม่ลื่นกลืนน้ำนมพุดจา กับคนแก่กว่าเกือบยี่สิบปีเช่นนี้

“เป็นเด็กสามขวบหรือไง จะไปไหน ใจกว้างมากก็ทำอะไรเข้าปากเองละกัน ผมมีงานต้องทำ ไม่ได้ว่างมาหลอกผู้หญิง...” จริงๆ ก็ไม่ได้มีอะไรสำคัญสำหรับวันนี้ แต่ร้านที่ตั้งใจจะพาไปลาลิณไปกินเป็นไขกระทะบ้านๆ ทว่ารสชาติดีจัด เพราะใช้ส่วนผสมชั้นดี มีลูกค้าไปต่อคิวกินมากมาย ยิ่งกำลังจะเข้าช่วงวันหยุดในเทศกาลวันพ่อ นักท่องเที่ยวยิ่งมาก แถมยังต้องขับรถไปเกือบยี่สิบนาทีกเพราะอยู่บนถนนนครราชสีมาที่มุ่งขึ้นเขาใหญ่ หากสายไปกว่านี้อาหารจะหมดเสียก่อน ตาคมมองตอบร่างเล็กบ้าง ตั้งใจจะให้หล่อนรู้สึกว่าคุณอื่นรู้สึกอย่างไรกับการกระทำของตัวเอง แต่กลับพลาดพลั้งเปลือยเรื่องที่ได้รับรู้จากรัศมีมาเมื่อวาน “...โดยเฉพาะผู้หญิงที่ไม่ได้มีอะไรดึงดูดเลย ไม่น่ามองสักนิด พุดจาก็ไม่น่ารัก ใครจะไปอยากได้ พ่อแม่อังไม่มีใครเอาไม่ใช่หรือ”

“จะไปตายที่ไหนก็ไป” ได้ยินแบบนี้ลาลิณที่ตกใจ ก่อนจะโกรธจนขอบตาร้อนผ่าว หน้าชาตัวสั่น ก็ตะโกนใส่หน้าคนตัวโต เรื่องหล่อนดีไม่เท่าพี่ทั้งสองคนเป็นปมเล็กๆ อีกปม รู้ว่าไม่ได้มาจับตาแบบเพียงรู้ไม่ได้พุดจาอ่อนหวานน่าฟังแบบเพียงดาว แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้รู้สึกอะไรเท่าที่บอกว่าไม่เป็นที่ต้องการของพ่อแม่ ไม่ต้องมาอย่า เรื่องนี้ฝังอยู่ในหัวจนไม่มีทางที่จะลบออกไปได้ “ไม่มีใครต้องการ ฉันก็เอาตัวรอดได้!”

พุดจบลาลิณก็ปิดประตูใส่หน้ามานเมตต์ทันที เล่นเอาเจ้าของวิมานยืนนิ่ง จากโมโหที่โดนปิดประตูใส่ ความรู้สึกผิดจากภาพหญิงสาวจวนเจียนจะร้องไห้ก็ไหลบ่าเข้ามาทำให้เขารู้ว่าพลาดไปสุดใจ เกือบจะยกมือเคาะประตูอีกที แต่ก็กลัวว่าจะทะเลาะกันเป็นเรื่องใหญ่ อีกทั้งโตขนาดนั้นถ้าหิวก็คงรู้วิธีสั่งรุมเซอร์วิส เดี่ยวอารมณ์เย็นๆ แล้วเขาค่อยหาเรื่องมาขอโทษเมื่อคิดได้แบบนี้มานเมตต์ที่ปกติจะกินข้าวเช้าที่บ้านของเขาที่ทำด้วยฝีมือตัวเอง ก็ต้องเปลี่ยนกิจวัตรประจำวันไปกินข้าวที่ห้องอาหารของโรงแรมซึ่ง

เปิดตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ในขณะที่ร้านวินเนอร์นั้นเปิดเฉพาะช่วงเย็นในวันจันทร์ถึงพุธ ส่วนวันหยุดที่สวดดีถึงอาทิตย์เพิ่มระยะเวลาการให้บริการตอนเที่ยงขึ้นมาด้วยเพราะมีนักท่องเที่ยวจำนวนมาก

หนุ่มร่างใหญ่เดินผ่านลิอบบี้ของวิมาน พลังสังเกตตรวจตราความเรียบร้อย จะว่าไปก็ดีเหมือนกัน เพราะเข้าๆ แบบนี้เขาไม่ค่อยได้มาตรวจงาน ส่วนใหญ่หลังตื่นนอนกินข้าวที่บ้านตัวเองเรียบร้อยแล้วก็จะรีบเข้าไป แล้วถึงมาดูกิจการโรงแรมในช่วงบ่าย ส่วนตอนเย็นไปถึงค้ำเมื่อเคลียร์เอกสารเสร็จ หนุ่มหล่อคนดังของสังคมไทยที่เต็มใจผันตัวมาอยู่ต่างจังหวัดก็จะไปดูความเรียบร้อยที่ ‘วินเนอร์’ ไวน์บาร์ของเขาจนกว่าจะปิด จึงค่อยกลับไปพักที่บ้านซึ่งสร้างไว้ใหม่ไว้ คั่นกลางระหว่างโรงแรมกับเกาะงุ่นทั้งหลาย

ภาพการมาของมานเมตต์แม้จะไม่ได้สร้างความประหลาดใจ แต่ก็เรียกความแตกตื่นจากพนักงานได้พอสมควร

“นาย มาแต่เช้าเลย รับประทานอะไรไหมคะ”

แสงซึ่งเป็นผู้จัดการของโรงแรมร้องทัก ในขณะที่สามีชื่อโรจน์เป็นผู้จัดการไร่ยกมือไหว้เจ้านายที่เดินดุ่มๆ เข้ามา แม้จะผิดเวลา แต่ไม่ได้ผิดอะไร เพราะนี่คือที่ของเขา จะไปไหนมาไหนในที่แห่งนี้เมื่อไรก็ได้ทั้งนั้น

“ขอข้าวเข้ากินหน่อยแสง ขี้เกียจทำ” เขาไม่ได้พูดความจริงหรือว่าโดนสาวเทมาเลยหงุดหงิดที่ผิดแผน

“ได้ค่ะๆ” หล่อนรับคำแม้จะประหลาดใจกับกิจกรรมที่เปลี่ยนไปของนาย เป็นที่รู้กันดีว่าครัวของทางโรงแรมจะมีบิลแยกซึ่งเป็นของสดที่ส่งเข้าบ้านมานเมตต์ทุกสามวัน ประกอบด้วยเนื้อสัตว์หลักๆ ผัก และไข่ เพราะเจ้านายหนุ่มหล่อคนนี้ชอบทำอาหารกินเอง หากไม่มีแขกสำคัญที่ต้องรับรองหรือต้องมาทดสอบมาตรฐานของอาหาร มานเมตต์ก็จะไม่เข้ามาใช้บริการที่นี่ แต่ชอบไปนั่งที่วินเนอร์มากกว่า

“นายจะกินที่ออฟฟิศ หรือที่ชมจันทร์ดีคะ” แสงหมายถึงห้องอาหารที่มานเมตต์ตั้งชื่อไว้เพื่อบอกว่าเป็นจุดที่นั่งชมพระจันทร์ได้สวยที่สุดของ

โรงแรม แต่ตอนนี้มีแต่พระอาทิตย์ เลยไม่รู้ว่าเป็นนายจะตัดสินใจแบบ ไหน เพราะส่วนใหญ่ตอนกลางวันก็จะกินข้าวที่โรงเลี้ยงกับคนงานในไร่จน เรียบร้อยถึงขับรถกอล์ฟมาที่อาคารโรงแรมซึ่งมีห้องทำงานของเขาอยู่

“กินที่ชมจันทร์ก็ได้ จะได้ไม่ต้องยุ่งยากยกขึ้นไป”

คนตัวโตสาวขาไปทางห้องอาหารโดยไม่ต้องมีใครนำทาง เลือกนั่ง โต๊ะตรงระเบียงกว้างรับอากาศบริสุทธิ์สดชื่นซึ่งเป็นมุมโปรด หากไม่มีแขก จับจองไว้ก่อน ทุกครั้งที่เขามาทานข้าวที่นี่ก็จะเลือกนั่งโต๊ะนี้ หย่อนก้นไม่นาน กาแฟแบบที่ชอบก็มาวางตรงหน้า มีน้ำฝรั่งคั้นสดๆ ของโปรดเคียงคู่กัน

“รับอะไรดีคะนาย”

แสงหมายถึงของหวานที่มานมตต์ยังไม่ได้สั่งว่าอยากกินอะไร ไม่มี ของโปรดที่ลูกน้องคนไหนรู้ เพราะอะไรๆ ‘นาย’ ก็ดูกินง่าย กินได้ไปหมด

“เอาง่ายๆ สายแล้ว เอาข้าวต้มหมูสับมาก็ได้”

อยู่ดีๆ ก็นึกอยากกิน แม้จะรู้ว่าตัวเองทำอ่อยกว่า แต่ก็มั่นใจว่า แม่ครัวที่นั่นต้องได้รับการเทรนมาอย่างที่มีรดาเขาพึงพอใจแล้วถึงยอมปล่อยให้ ออกมาทำงานที่นี่ได้ เพราะข้าวต้มหมูสับที่เขาสั่งไปนั้นเป็นสูตรพิเศษที่ นอกจากตัวข้าวจะเคี้ยวในน้ำซุ้กระดูกเล้งจนแตกเกือบเนียนกลายเป็นโจ๊ก หมูสับยังถูกนำไปรวนในน้ำมันที่เจียวกระเทียมอยู่จนเกือบกรอบทั้งหมู ทั้งกระเทียม ถึงได้นำมาตัดกราดในข้าว โรยต้นหอมผักชีล่ำทับตามหลัง

“ได้ค่ะ นายเอาไข่ลวกด้วยไหมคะ”

เพราะเป็นคนช่วยหัวหน้าแม่บ้านขนของสดเข้าไปใส่ตู้เย็นของห่ม หล่อคนนี้บ่อยๆ ต้องมีไข่ลวกดีละไม่ต่ำกว่าสามสิบฟอง รู้แค่คร่าวๆ ว่า มานมตต์ชอบกินไข่ลวกมาก วันหนึ่งต้องมีไม่ต่ำกว่าสองฟอง ซึ่งถ้ามีเมีย ก็จะไม่แปลกใจ คงได้ปีเอาแรงเตรียมทำลูก แต่นี่ก็โสดสนิท ไม่เห็นมีผู้หญิง ที่ไหนมาใกล้ซิด ที่เห็นแวะเวียนมาพบกันบ่อยๆ ก็มีแต่คุณหมอที่อยู่โรง- พยาบาลประจำอำเภอ จนพวกเด็กๆ คิดกันไปหมดแล้วว่า ‘นาย’ เป็นสาย ลีรั้ง

“เอา แต่ยังไม่ต้องตอกนะ เดี่ยวผมจัดการเอง”

หนุ่มหล่อตอบระหว่างยกกาแฟขึ้นจิบ มองแขกที่ทยอยลงมากินอาหารเช้าซึ่งทางโรงแรมมีตัวเลือกให้ทั้งมาสั่งอาหารร้านแบบ A La Carte กินที่ห้องอาหาร หรือสั่งขึ้นไปกินที่ห้อง ในไลน์บุฟเฟต์มีแคซีเรียล นมไม่ว่าแบบไขมันเต็มเปี่ยม พร่องมันเนย หรือแม้แต่กระทั่งไร้ไขมัน นอกจากนี้ ยังมีน้ำผลไม้ต่างๆ ที่ยังอยู่ในกล่องวางเรียงรายไว้ให้เลือกมากกว่าสิบชนิด กับขนมปังหลายแบบ

รอไม่ช้าอาหารที่สั่งก็มีผู้จัดการโรงแรมเดินนำพนักงานเสิร์ฟมาส่ง เพราะบ่อยครั้งมากที่มานเมตต์จะมากินข้าวในห้องอาหารของโรงแรมคนเดียวแบบนี้

“ได้ละคะนาย” คนที่อายุแก่กว่ามานเมตต์บริการชายหนุ่มด้วยความเคารพ ยกจานอาหารแต่ละอย่างออกมาวางหน้าเจ้านาย เพราะในบรรดาพนักงานทั้งหมดก็มีสามีของหล่อนกับตัวแสงนี่ละที่ได้ใกล้ชิดนายจนพอจะรู้ความชอบว่าเขาต้องการอะไรแบบไหน

“ชอบใจมาก แสงไปทำงานเถอะ ผมดูแลตัวเองได้ อ้อ...” มานเมตต์หยุดพูด เพราะกำลังตรองว่าควรพูดต่อดีไหม มันจะเหมาะสม สมควรหรือเปล่า แต่ความร้อร่นในใจก็ทำให้เขาเอ่ยต่อไป “...ช่วยส่งแพนเค้ก รอยัลเบเนดิกต์ แล้วก็เบคอนทอด...”

เขาอยากส่งชุดใหญ่ๆ เป็นการนำทัพไปขอโทษคนชอบกิน คิดเอาเองว่าเด็กวัยรุ่นแบบนี้หน้าจะนิยมอาหารฝรั่ง ซึ่งแม่ครัวของชมจันทร์ทำได้รสชาติเด็ดกว่าในโรงแรมหรูๆ ที่กรุงเทพฯ เสียอีก ไม่วายตบท้ายด้วยน้ำผลไม้โปรดของเขาที่คัดสรรจากผลผลิตในท้องถิ่น ถ้าเป็นแขกอื่นมานเมตต์คงบอกให้เอาน้ำผลไม้มาตรฐานสากลโลกอย่างเช่นน้ำส้มไปบริการ “เอาน้ำฝรั่งส่งไปให้สองเหยือกที่วิลลาของแขกผม ฝากแสงไปส่งเองทีนะ”

“ค่ะ” แสงรับคำสั่งทันที อยากรู้ตั้งแต่เมื่อวานแล้วว่าแขกที่มาจากกรุงเทพฯ พร้อมนายเป็นใคร ไม่รู้ว่าจะเป็นสาเหตุที่ทำให้กำหนดการในชีวิต

หนุ่มหล่อผู้นี้ร่วนหรือไม่ แต่ก็ไม่กล้าเอ่ยถามเพราะรู้ว่ามานเมตต์รักความเป็นส่วนตัวเพียงใด ขนาดบ้านพักยังกะเกณฑ์ให้แม่บ้านเข้าไปทำความสะอาดเป็นเวลา ไม่ต้องมีใครอยู่ประจำ คิดแต่ว่าเดี๋ยวตอนเอาอาหารไปส่งคงได้เห็นหน้า

“คอยดูแลนายด้วยนะ” ก่อนออกไปแสงหันไปยิ้มกับนิตาที่ช่วยยกถาดอาหารมาอีกครั้ง

“ค่ะ” พนักงานที่ยกของตามออกมารับคำทันที แต่ไม่กล้ายื่นรอข้างโต๊ะ เพราะทุกคนในพื้นที่ของวิมานรัฐนิลล์มานเมตต์ดี จึงหลบไปแอบหลังเสา ในความเป็นกันเองนั้นมานเมตต์มีความน่ากลัวเอาจริงจนไม่มีใครกล้าล้อเล่น จะมีที่สนิทหน่อยก็แสงกับพีโรจน์

“มายืนลับๆ ล่อๆ อะไรตรงนี้ยายนิด”

พอได้ยินเสียงคน นิตาก็รีบหันไปมอง อ้อ...เป็นกึ่งแก้วกับลูกสาวสองคนที่พยายามทำตัวใกล้ชิดกับนาย เด็กสาววัยยี่สิบกว่าๆ มองหน้าหัวหน้าแม่บ้านที่ดูแลเรื่องความสะอาดในทุกพื้นที่พลางตอบ “ดูนายล๊ะป้า”

“ฮา! นายมาทำอะไรตอนนี่”

กึ่งแก้วได้ยินแบบนี้ก็ชะงักหน้าไปมองบ้าง เป็นที่รู้ๆ กันดีว่านี่ไม่ใช่เวลาที่มานเมตต์จะเข้ามาที่อาคารโรงแรม ถึงขั้นที่แก้วกานดา ลูกสาวหล่อนซึ่งทำงานในวิมานด้วยต้องขอเข้ากะบายควบดึกเพื่อที่จะได้เห็นหน้าของคนี่หลงรัก

“ไม่รู้เหมือนกันป้ากึ่ง หน้าแสงก็ดูงๆ เหมือนกัน”

“เออๆ ถ้ามอะไรก็ได้เรื่อง เอ็งนี่นะ”

กึ่งแก้วค้อนเป็นสาวๆ ก่อนจะรวบรวมความกล้าทำเป็นเดินผ่านออกไป แต่จริงๆ แล้วแอบอยากรู้อยากเห็นอยากเสนอหน้าไปหมดทุกอย่าง

“อ้าวนาย สวัสดิ์ค๊ะ ทำไมมากินข้าวเข้าที่นี้ละคะ”

มานเมตต์เงยหน้าขึ้นจากอาหารที่กำลังจัดการ แปรงหูหน่อยๆ กับสิ่งที่กึ่งแก้วถาม นี่คือพื้นที่ของเขา จำเป็นต้องรายงานใครไหม “เปลี่ยน

บรรยายภาคนะ”

“โถ กิ่งก็เห็นว่าที่บ้านขาดเหลืออะไร นายเลยต้องมากินข้าวที่นี่”

“ไม่หรอก” ชายหนุ่มเปลี่ยนมายกกาเพลิงแทน เพราะคงไม่เหมาะที่จะเคี้ยวไปพูดไป

“ถ้านายอยากได้อะไรเพิ่ม นายบอกนะคะ เดียวกิ่งจะรีบหาไปให้ อู๋ย น้านายหมดนิกะ”

คนที่ไม่รู้เรื่องว่ามานเมตต์กำลังจะไม่สบอารมณ์ยังหาเรื่องเอาใจอะไรที่เข้าใกล้เจ้านายได้ กิ่งแก้วทำทั้งนั้น เพื่อนายเอ็นดู จะได้เป็นช่องทางให้มานเมตต์ปราณีแกว่กานดาขึ้นมาบ้าง

“ไม่ต้อง มึงงานอะไรป่ากึ่งก็ไปทำเถอะ”

“กึ่งทำเสร็จหมดแล้วคะนาย”

“งั้นก็ไปพัก”

มานเมตต์เริ่มกตเสียด แต่ ณ วินาทีนั้นกิ่งแก้วไม่ได้สนใจ เพราะมัวหันไปหานิดา ตั้งใจว่าจะเรียกมาเติมน้ำเติมทำให้อีกคน อยากจะเอาใจอยากจะทำบริการ ทั้งในฐานะที่อีกคนเป็นเจ้านาย และเป็นคนที่ลูกสาวหลงใหล เพื่อนายจะแผ่ความเอ็นดูไปถึงแกว่กานดาบ้าง

“ไม่เป็นไรคะนาย กิ่งดูแลนายก่อนได้”

“ป่ากึ่ง...” คราวนี้เส้นความอดทนของมานเมตต์ขาดฝืน วางแก้วกาเพลิง เล่นเอากิ่งแก้วที่วอเวอยู่และกำลังจะอัปภาคามว่ารับเครื่องดื่มร้อนเพิ่มใหม่ต้องหุบปากทันทีที่เห็นแววตาของผู้เป็นนาย “ผมอยากนั่งเงียบๆ นะ”

“คะ งั้นกึ่งให้นายอยู่คนเดียววะคะ” พุดจบก็รีบสาวขาแผ่นเข้าห้องอาหารด้านใน เกือบปะทะกับนิดาที่เพิ่งเดินกลับมาประจำที่คอยแอบดูว่ามานเมตต์ต้องการอะไรเพิ่มหรือไม่ “ว้าย! ตาเถน นังนิดนิ มาไม่ให้ลุ่มให้เสียดง”

“ป้านั่นแหละ วึ่งหนีอะไรมา ทะเล่อทะเล่ามาจะชนหนูเนี่ย”

นิตาถามน้ำเสียงไม่ค่อยพอใจ นี่ถ้าเมื่อที่หล่อนถืออะไรมาเสิร์ฟคงได้ทกรดทกราดเกิดความเสียดายกันไปแล้ว มั่นใจด้วยว่าคนที่โผล่พรวดมาจากด้านนอกไม่ได้มองทางสักนิด

“ก็นายนะสิ โม่โหะไรก็ไม่รู้ ฎไปก่อนละ”

อีกคนก็ได้แต่มองตาม ก่อนจะโผล่หน้าออกไปดูว่ามีอะไรบนโต๊ะของเจ้านายขาดเหลือหรือไม่ ก่อนจะพบว่าทุกอย่างก็ยังคงครบถ้วนดี จึงหันไปดูแลแขกที่มานั่งโต๊ะใกล้ๆ ตัวเอง ชนิดที่ว่าถ้ามานเมตต์เรียกหาอะไรก็ยังคงกลับมาดูแลเจ้านายได้ทัน แต่จนจบอาหารเข้ามือนั้น นายของทุกคนก็ไม่ได้เรียกร้องอะไรเพิ่มเติม

เกือบบ่ายเชียวละกว่าที่จะมีเสียงเสียดลอดออกมาจากประตูห้องนอนอีกปากให้ได้ยิน เวลานั้นโลลาลินที่กลับเข้ามาเก็บตัวในห้องจัดการอาหารที่ส่งมาจากห้องอาหารของโรงแรมเสร็จสิ้นแล้ว โทร. เรียกพนักงานให้มาเก็บจานชามออกไปให้เรียบร้อยเพื่อกลิ่นอาหารจะได้ไม่อวลอยู่ในห้องพัก เพราะรายการอาหารเช้าที่โลลาลินเลือกสั่งวันนี้คือข้าวต้มหมูสับที่หน้าตาแปลกกว่าที่อื่น จนหล่อนไม่แน่ใจที่จะกิน แต่ด้วยความที่ขบลองของกินจึงตักเข้าปาก ก่อนจะตาโตร้องว้าวเพราะรสชาติดีเกินคาดไปมาก ส่วนน้ำฝรั่งที่อยากลองก็ให้รสชาติเยี่ยมอย่างที่สุด ไม่แต่ต้องของของตัวเองไม่ได้สั่ง แต่มีคนรายงานว่านายสั่งให้เอามาส่ง และไม่แม้แต่จะเก็บไว้ให้ชั้นกินตอนตื่นส่งคืนครัวไปหมด

เมื่อกินเสร็จก็เอาแท็บเล็ตของชั้นที่หล่อนยึดไว้ตั้งแต่เมื่อวานมาเปิดดูซีรีส์ที่ติดพันมาจนถึงตอนนี้ วินาทีนี้ที่ได้ยินความเคลื่อนไหวของอีกหนึ่งสิ่งมีชีวิตก็ไม่ขยับตัว แม้กระทั่งเสียงเคาะประตูดังขึ้น โลลาลินก็ไม่สนใจที่ชายหนุ่มยังปล่อยให้หล่อนอยู่คนเดียวเหงาๆ ได้ตั้งครึ่งค่อนวัน

ฝ่ายชั้นก็เคาะจนเริ่มนอยด์ว่าเพื่อนปกติดีหรือไม่ จึงถือวิสาสะเปิดประตูห้องเข้าไป เห็นหญิงสาวเหลือบตามามองเขานิดหนึ่ง ก่อนจะหันกลับ

ไปสนใจหน้าจอบางขนาดลึบสีนี้ว่ต่อ ซึ่งแค่นี้ฉันก็รู้เลยว่าเพื่อนรักงอนหนัก ตัดสินใจกระโดดขึ้นทับร่างบางทันที ที ทำเป็นไม่พูดไม่จาฉันนะ

“ไอ้ย ออกไปนะ” โลกาลิณสะบัดเพื่อนเต็มแรง จะเกลียดฉันขึ้นขึ้นมาทุกทีที่ชอบเล่นแรงๆ แบบนี้ ในขณะที่ฉันก็กอดรัดฟัดเต็มที

“ไม่ออก จนกว่าจะหายงอน ดิกันน้ำ ดิกันน้ำ ดิกันน้ำ” นอกจากจะรัดไว้ อีกมือของชายหนุ่มก็เอื้อมไปกดปุ่มหยุดการเคลื่อนไหวของภาพในจอไว้ ให้หญิงสาวมีสมาธิกับเขาเพียงคนเดียว ไม่งั้นโลกาลิณก็จะทำหุหวนลม เก่งนักละเรื่องทำตาใสแล้วไม่รู้ไม่ชี้เนี่ย

“ไอ้ตุต อย่ามางอนให้มันมากนัก เตือนด้วยความรักนะเว้ย” ฉันหันพูดดีๆ เข้าใจว่าที่โลกาลิณมีอาการแบบนี้เพราะประโยชน์สุดท้ายที่เขาพูดด้วยเมื่อคืน แต่กลับทำให้คนตัวเล็กยังไม่โห้ขึ้นไปอีก

“ลุกไปเดี๋ยวนี้เลยนะ เลิกมาแก้งโลลา อย่ามายุ่งถ้ายังไม่รู้ว่าตัวเองทำผิดอะไร”

มาอิหอรบนี้ฉันมั่นใจเลยว่าต้องมีเรื่องมากกว่าที่เขาพูดให้น้อยใจเมื่อคืน ชายหนุ่มเลยปล่อยเพื่อนรัก แล้วลุกขึ้นนั่งบนเตียงของอีกฝ่ายดีๆ พลางดึงมือให้โลกาลิณลุกขึ้นนั่งเช่นกัน จะได้เคลียร์ความไม่สบายใจ ถ้าเป็นคนอื่น รู้สึกอย่างไรเขาก็ไม่สน ไม่แคร์ ไม่ให้ความสำคัญ แต่คนคนนี้ไม่มีทางที่เขาจะปล่อยให้ค้างคาฉันแบบนี้

“ฉันทำอะไรผิดอีก ว่ามา”

คนหล่อยกมือขึ้นเสยผมให้เข้าที่เข้าทาง ไม่ได้คิดจะประดิดประดอยอะไรให้มากความ เพราะหนึ่ง หน้าตาแบบเขาต่อให้เพิ่งลุกขึ้นจากเตียงก็ยังคงหล่อบาดใจ สอง นี่เป็นการมาพักผ่อน ไม่ได้ไปเจอใครที่ไหน

คนสวยเซิดหน้าขึ้นเต็มที แม่จะโหมโห แต่ก็ไม่โกรธได้ไม่นานหรอก “อี ทำผิดแล้วยังไม่รู้ตัวอีกนะ”

“ก็บอกมาสิ ถ้าเรื่องที่พูดเมื่อคืน ขอโทษก็ได้”

แม้จะรู้ว่าสิ่งที่พูดไปเป็นเรื่องดีกับโลกาลิณก็ตาม แต่หากจะทำให้

บรรยายกาศระหว่างคนสองคนเป็นแบบนี้ เขาก็จะยอมลงให้เหมือนทุกครั้ง
ที่ผ่านมา

“ถ้าแค่นั้นก็ดีสิ ทั้งโลลาอยู่คนเดียวตั้งแต่เช้า เพิ่งจะตื่นมาตอนนี่เนี่ย
นะ” พูดแล้วก็พาดหมอนไปที่ร่างสูงเต็มแรง โดยที่ชั้นนี้ไม่หลบเลย ปล่อยให้
โลลาลิถนลงโทษเต็มที แต่หญิงสาวก็ไม่ยอมพูดว่านอกจากสองสาเหตุนี้
ชั้นก็ยังเอาเรื่องของหล่อนไปพูดจนมานเมตต์มาตอกหล่อนเสียหน้าชา แต่
ช่างมันเถอะ

“เอาๆ พาดมา แต่ชั้นบอกให้พี่หมากมารับโลลาไปกินข้าวนิ เขา
ไม่ได้มาเธอ”

เมื่อครู่ตอนที่ตอบไลน์มานเมตต์ซึ่งส่งข้อความมาทึ่งไว้ว่าหากตื่นแล้ว
ให้บอก เขาจะมาหาที่วิลลา ก็ไม่เห็นจะบอกว่าภารกิจที่ฝากเลี้ยงโลลาลิถนมี
ปัญหา

“มา แต่จะให้โลลาไปกับเขายังไง โลลาไม่รู้จักเขา”

“ไม่รู้จักยังไง”

“ก็ไม่รู้จักไง อย่ามาทำเป็นไม่รู้จักโลลาหน่อยเลยนะ”

ต่อให้รู้จัก แต่ไม่สนิท ก็ไม่ยอมมีปฏิสัมพันธ์อะไรด้วย นำโกรธที่
คนที่รู้เรื่องนี้ที่สุดกลับปล่อยให้หล่อนอยู่ในสถานการณ์กระอักกระอ่วน
จนอีกคนมาพูดจาทำร้ายจิตใจกัน พูดไปนึกไปก็น้ำตาเริ่มขึ้นมา จนชั้นนึก
ว่าโลลาลิถนน้อยใจกันขึ้นหนักจึงรวบรวมมากอดโอเอใจ ไม่รู้หรือว่ารุ่นพี่ที่
ตัวเองเคารพนั้นแต่ละส่วนที่บอบบางที่สุดในหัวใจโลลาลิถนเข้าใจแล้ว

“โอ ก็เมื่อคืนดึกไปหน่อย”

“ก็ที่คุณหมากของชั้นเขายังลุกไหวเลย แล้วทำไมชั้นนี้ไม่ตื่น”

“ก็ชั้นเล่นเกม” นอกจากเกม เขายังวิถีโอคอลแบบวาบหวีกับ
น้องๆ ในสังกัด กว่าจะได้ปิดตานอนก็เกือบเช้า เลยตัดสินใจส่งข้อความ
บอกรุ่นพี่มาช่วยดูแลโลลาลิถน

“ไม่โกรธนะ เดี่ยวชั้นพาไปหาของอร่อยๆ กินวันนี้”

“เอาของกินมาล่อโลลานะ คิดว่าจะดีด้วยง่าย ๆ หรือไง” หญิงสาว สะบัดหน้าอีกทีพลางหัวขึ้นมาทันควัน เพราะเลยเวลามื้ออาหารกลางวันมาแล้ว กับฉันนี่ต่อให้ร้ายแรงกว่านี้ก็ไม้อโง่นานหรอก มีกันอยู่แค่นี้ ทะเลาะกันไปแล้วจะเหลือใคร จากที่คิดว่าต้องเฝ้าคนตรงหน้าขนานใหญ่ที่เอปมด้อยหล่อนไปไหนซะที หลายชั่วโมงที่ผ่านมาทำให้คิดได้ว่าก็จริงไม่ใช่หรือไง ใครๆ เขาก็รู้กันทั้งประเทศว่าโลลาลิณต้องอยู่ทางโน้นที่ทางนี้ที่

“ไม่ไปหรือไง อร่อยน้ำ ไปใหม่ เดี่ยวจะพาออกไปเลย โทร. เรียกคนรถเลยเนี่ย”

ฉันเตรียมพร้อมเอาใจให้ ‘ไอ้ตุต’ ที่ทำหน้าที่เป็นตุตตอนนี้หายอน ความผิดที่ทำไว้ก็หนักหนาจริงๆ ละ ไม่แปลกใจเลยที่หล่อนจะโกรธ แต่ต่อให้ไม่หมางใจ ชายหนุ่มก็ชอบที่จะตามใจโลลา เพราะไม่มีโอกาสได้เอาใจน้องสาวแบบนี้

“กินอะไร บอกมาก่อน ถ้าไม่น่าสนใจไม่มีทางหายโกรธ”

คนที่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรบ้างก็เคยมีคนแนะนำร้านนี้ให้เขาหลายคนแล้ว แต่ไม่สบโอกาสมาแถวนี้เลยไม่ได้กินสักที

“ไปกินพิซซ่าที่ฟิเลโหม ร้านที่ฉันเคยส่งลิงก็ให้โลลาดูไง”

เป็นเรื่องปกติไปแล้วว่าหากชายหนุ่มทราบข้อมูลมาว่าร้านไหนเด็ดเขาก็จะส่งข้อความบอกอีกคนไว้ ในขณะที่เดียวกันหากโลลาลิณมีเป้าหมายที่อยากไปก็จะแชร์มา เป็นหน้าที่เขาที่ต้องหาเวลาว่างไปเป็นเพื่อน

“อืม ก็ได้ ั้งออกไปกันเลยนะ หิวพอดี”

คนที่โกรธด้วยเรื่องง่ายๆ หายโกรธได้ไม่ยาก ยิ่งของที่อีกคนสรรหามาจ้อเป็นอาหารด้วยยิ่งใจอ่อนง่ายเข้าไปใหญ่

“ขอไลน์บอกพี่หมากแป็บ อ๊ะ เขาอยู่ในไร่อะ ถามว่ารอไปกินเป็นมื้อเย็นไหม” ฉันตอบก่อนจะเงยหน้ามองโลลาลิณ แล้วก็ต้องรีบเปลี่ยนใจเพราะหน้าสวยๆ ของคนที่เพิ่งอารมณ์ดีขึ้นมาเริ่มจะบูดบึ้งอีกที “ไม่รอๆ ก็ได้ เราออกไปกันเลยดีกว่า”